

WESTERN ROMAN
LASO

(CIJENA 15 d. BROJ 379)

NERAZDRUŽIVI

Bill Haller

NERAZDRU- ŽIVI

Bill Haller: **NERAZDRUŽIVI**

Naslov originala: THE SIDEWINDER'S TRAIL

Copyright: Lyle Kenyon Engel,

posredstvom G. P. A. – München

Recenzija: Fedor Hanžeković, filmski redatelj

Prijevod: Božica Juriša

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Informativno-revijalna izdanja n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, Redakcija »Romani i stripovi« – Glavni i odgovorni urednik: Borivoj Jurković – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 %. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00 – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«). Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO broj 379 izlazi 16. 01. 1981

I

Na vedrom, plavom nebu nije bilo ni oblačka i sunce je pržilo nesmiljenom žestinom, iako je bilo tek proljeće.

Nije bilo razloga za žurbu. Sidewinder je velikog pastuha zlaćane dlake tjerao laganim kasom, ali to Oru vjerojatno nije ništa značilo: konj je bio neumoran i uvijek željan jurnjave. Čak su ga i Indijanci, s kojima je Sidewinder svojedobno živio, nazivali »zlatni konj koji juri poput vjetra«.

Zastavši na vrhu brežuljka, Sidewinder je jednim pogledom prodornih plavih očiju osmotrio okolicu. Za samo nekoliko tjedana pustinja je procvala najdivnijim bojama, a obronci brežuljaka bili su gotovo sasvim zarasli u pustinjsko cvijeće. Pustinja je bila okrutno i opasno mjesto za neznalice i glupane, ali puna ljepote za putnike koji, na žalost, nisu imali vremena da je opaze jer su se više brinuli kako da izvuču živu glavu. Sidewinder je dobro poznavao opasnosti što ih je krila pustinja, no bio je i svjestan njezine ljepote.

Nagnuvši se Sidewinder posegne za čuturicom obješenom o sedlo i otpije gutljaj. Prašnim, smeđim šeširom, izblijedjelim od dugogodišnjeg nošenja, stre-

se prašinu sa crnih traperica. Bio je visok i vitak. I smeđa kosa bila mu je izbljedjela od sunca.

Još jednim pogledom obuhvati pustinju što se prostirala do horizonta i u daljini ugleda jahača koji se polako kretao upravo prema njemu. Indijanac. Iza njegova ponija dizali su se oblačići prašine. Bio je to Crni Pas. Sidewinder potjera konja lagano niz brijeg i krene mu u susret.

Prije nekoliko sati bili su se razišli da bi potražili vodu koje će im uskoro ponestati. Tog proljeća nije baš bilo mnogo kiše i bilo je prilično teško pronaći vodu. Ako nigdje drugdje, vode je bilo u kanjonu, i upravo se tamo Sidewinder uputio kad se Crni Pas ponovo pojavio. U kanjonu su se vodom opskrbljivali i Indijanci, pa je, u svakom slučaju, valjalo biti oprezan.

Kad je ugledao pastuha, Crni Pas zaustavi svoga mustanga i pričekaj da mu se Sidewinder pridruži. Nije trebalo napominjati da je našao vodu u kanjonu jer to je i njegov prijatelj već znao, no bilo je tu još nešto. Tragovi...

— Na Apaše nisam naišao — reče Crni Pas. — Ali ima nešto drugo. Tragovi. Svježi tragovi

potkovanih konja na ulazu u kanjon Cave Creek.

Sidewinder ga pogleda iskoša. Već danima nisu vidjeli nikakvih tragova osim vlastitih i apaških.

— Ima li još nešto? — uzvratila Sidewinder, više tvrdeći nego pitajući.

— Tragovi su ostali iza dva konja u čijim su sedlima bila dva manja jahača — nastavi Crni Pas. — Poslije njih stigla su još tri jahača.

Sidewinder se namršti. Tragovi konja na čijim su leđima bila dva manja jahača. Djeca? Žene? Ovdje, usred pustinje? Nije se baš činilo previše uvjerljivim, no, ako je doista bilo tako, tada su vjerojatno muškarce pobili Apaši. Nije bilo mnogo nade da će daleko dospjeti. No što je s trojicom muškaraca koji su jahali za njima? Prema tonu kojim je Crni Pas govorio o njima, Sidewinder je osjetio da njegov drug sumnja na meksičke razbojнике koji su se od vremena do vremena pojavljivali u tom dijelu pustinje.

— Čini li ti se da bi moglo biti nepritika? — Sidewinder je znao odgovor i prije nego što je postavio pitanje.

Crni Pas slegne ramenima, a tamne mu oči zaiskre.

— Uvijek ima nepritika!

Potjerali su konje malo brže. Sidewinder je poznavao tu zemlju i dobro znao što se sve može očekivati, a mnogi su prolazili njome, čak se tu i nastanjivali, ne znajući gotovo ništa o brojnim opasnostima. Sidewinder je bio rođen u zemlji koja je bila poput ove. Majka mu je bila Irkinja a otac Argentinac. Visok, snažan i vedar, Carlos O'Brien

Martinez rastao je na ranču čovjeka za kojega je njegov otac radio. Još kao dječaka, otac ga je naučio rukovati bolom, nožem i bičem. Tako je naučio lekciju o preživljavanju u divljoj i opasnoj zemlji. Najtežu i najokrutniju lekciju doživio je od meksičkih razbojnika koji su, prešavši granicu, napali ranč i ubili mu roditelje. Progonio je ubojice danima, žedan osвете. Da je mogao, sve bi ih bio pobio. Banditi su opazili da ih prati i namjestili mu zamku u koju je, mlad i naivan, otrpve upao. Nisu s njime gubili suviše vremena; privezali su ga gologa za stup usred pustinje i tako ostavili. Na sreću pronašli su ga Crni Pas i njegovi ljudi i odveli u svoj logor. Indijanci su ga poslije prozvali Sidewinderom, i tako je Carlos Martinez prestao postojati.

Kretali su se vrlo brzo i u tišini, koju su iznenada prekinuli puščani hici što su odjeknuli iz kanjona. Sad su već bili blizu ulaza u nj. Ne oklijevajući ni trena, Sidewinder popusti sasvim Orove uzde i konj pojuri poput vjetra.

Iako je bio odmoran, konj Crnoga Psa daleko je zaostao. Gledajući tko zna koji put Ora u punoj brzini, Crni Pas ponovo pomisli kako nema konja na svijetu koji bi ga mogao prestići. Bilo je upravo zagonetno kako se Sidewinder uopće uspijevao održati u sedlu.

Još za te bezumne jurnjave, Sidewinder je izvukao vinčesterku kako bi se pripremio za moguća iznenađenja. Uletjevši u kanjon poput vjetra, uspio je samo domahnuti Crnom Psu da skrene ulijevo a on produži rav-

no. Jureći sjenovitim kanjonom obraslim visokim drvećem podno kojega je tekao potok, Sidewinder se približavao mjestu s kojega su se sve glasnije čuli pucnjevi. Crni Pas nestao je s vidika, a Sidewinder se zaustavi u grmlju uza sam potok. Odlučio je nastaviti pješice. Pastuh je nemirno otresao glavom iznenađen naglim zaustavljanjem, ali Sidewinder ni trenutka nije sumnjao da će ga zateći tamo gdje ga je i ostavio.

Uspinjući se preko stijena, Sidewinder se u luku približavao mjestu puškaranja. U takvim prilikama volio je zauzeti položaj na uzvisini pa je i sad htio odatle procijeniti odnose snaga. Znao je da Crni Pas radi isto i da samo čeka na njegov znak.

Zastao je osluškujući trenutak. Pucalo se iz pet ili šest pušaka, i to gotovo bez prekida. Nadao se samo da u blizini nema Apaša. Provukavši se između stijena, uspuže na malu izbočinu i, pažljivo odloživši šešir, oprezno proviri preko ruba.

Sa svoje osmatračnice ugleda šešir, ramena, ruke i pušku jednog jedinog čovjeka koji je, očito, samo neprekidnom paljbom držao trojicu drugih na pristojnoj udaljenosti. Prema njegovu proračunu, nedostajale su još jedna ili dvije puške. Usamljeni borac privuče Sidewinderovu pažnju. Bio je mnogo sitniji i niži od odrasla čovjeka. Očito dječak. Crni Pas je rekao da su na dva konja dojahala dvojica manjih jahača. Ali gdje je bio drugi dječak?

Više nije bilo vremena za razmišljanje. Usamljeni dječak vjerojatno neće moći da dugo izdr-

ži vatru iskusnih revolveraša, a to su, prema Sidewinderovoj procjeni, bila upravo ona trojica.

Namještajući pušku, nije mogao suzdržati smijeh. Trojica što su ležala u žbunju na drugoj obali potoka bila su mu upravo na nišanu. Bilo bi hladnokrvno ubojstvo pucati tek tako u njih, i on odlučio da ih malo uskomeša, pa da zatim prati razvoj događaja. U svakom slučaju vrijeme je da saznaju kako dječak nije sam.

Ne gubeći vrijeme, nanišani i ispali nekoliko metaka u žbunje iznad napadača, jednome od njih skine šešir s glave, a drugoga natjera da se puzeći zavuče dublje u žbunje. Osjećao je ritmičko udaranje kundaka na ramenu i istodobno promatrao trojicu na drugoj obali kako bezglavo traže zaklon. Nekoliko sekunda prekine vatru, kako bi onoj trojici dao vremena da se osjete zaklonjeni, a zatim nastavi pucati. Napadači očito još nisu mogli točno ocijeniti odakle dolaze meci.

Prošao je kroz mnoge okršaje u životu i mnoge je ljude morao ubiti. Nastojao je to izbjeći kad god je bilo moguće. Zbog toga je imao više živih nego mrtvih neprijatelja. On sâm više je cijenio razum, ali ako se već morao boriti, bio je jednako opasan i žestok kao i njegovi najopasniji protivnici.

Dječak na stijeni ispod njega još je ležao i povremeno pucao, iako su sad ona trojica skrivena u žbunju bila izvan domašaja.

Iznenada kanjonom odjekne divlji indijanski ratni poklič. Jeka ga je vraćala nekoliko puta prekidajući tišinu nastalu na-

kon pucnjave. Bio je to Crni Pas. Odmah za njim uslijedi pucnjava iz puške što je, zbog jeke, djelovala kao da puca cijela četa.

Opazivši nizvodno mjesto na kojemu je trojka ostavila konje, Sidewinder opali još nekoliko pucnjeva u tom smjeru kako bi ubrzao njihov odlazak. No njima više nije trebalo dodatno »ohrabrenje« da uteknu odatle.

Kad su napokon odjahali, a uradili su to prilično brzo Sidewinder je imao dojam da neće tek tako odustati. Zacijelo će se vratiti, čim se prašina slegne. Puška Crnoga Psa također ušuti i tišina se spusti na kanjon. Sidewinder zaključi kako će biti najpametnije da se zajedno s dječakom pripreme za povratak revolveraša ili da čim prije napuste kanjon.

Stavio je ponovo šešir na glavu i uputio se nizbrdo. Zviždukom je dozvao pastuha koji dočutnji u hipu. Vodeći konja, spustio se prema mjestu na kojemu je ležao dječak. Potrudio se da to uradi što bućnije kako ne bi izazvao vjerojatno već dovoljno nervoznog dječaka.

Iako je očekivao da će vidjeti dječaka, iznenadi ga njegova mladost. Bilo mu je najviše četrnaest ili petnaest godina. Visok i mršav, sa čupom tamne kose ispod šešira, bio je dobro zasut prašinom. Put mu je bila prilično potamnjela, a odjeća iznošena i prašna očito zbog duljeg boravka u pustinji. Jedno je bilo sigurno: bio je srastao s puškom. A ni hrabrosti mu nije nedostajalo.

Dok se približavao, Sidewinder opazi da je dječak i dalje

ostao u zaklonu i da ga drži na nišanu.

— Imaš li ti neko ime? — upita Sidewinder približavajući mu se.

— Sanders! Jim Sanders — odvrati dječak brzo. — I ostanite tu gdje jeste!

Jim Sanders je znao da je taj visoki čovjek bio na stijeni iznad njega. Trojicu napadača dobro je odmjerio i znao je da taj nije njihov. Ipak, protekli su ga tjedni naučili oprezu.

Na dječakovu zapovijed Sidewinder stane. Nije ga htio požurivati. Umjesto toga, pažljivo pogleda dječaka. Pustinja, to se jasno vidjelo, nije bila blaga prema njemu. Košulja mu je bila stara i otrcana. Kožne hlače nisu bile ništa bolje. Na šeširu je imao rupu od metka. Neiskusni, Jim je dopustio Sidewinderu da se približi na samo nekoliko koraka.

— A gdje ti je prijatelj? — upita Sidewinder samo da bi započeo razgovor.

Jim se na trenutak činio iznenađen, ali ubrzo to prikrije.

— Sâm sam ovdje — reče odlučno. — Nema nikoga osim mene.

Odakle je došao i kamo je krenuo, to Sidewinder nije znao, ali bilo je sigurno da se Crni Pas nije zabunio. Dječak nije bio sâm! Jim Sanders bio je nervozan. Postalo je sasvim jasno da nekoga skriva. Sidewinder podigne pogled i zagleda se iza dječaka. Sa tri strane okruživalo ga je žbunje, a sa četvrte potok. Je li mu se samo učinilo, ili je na jednom mjestu grmlje bilo nešto tamnije od ostaloga?

— Zahvalan sam vam za pomoć, mister — reče Jim naglo.

– Mislim da se dalje mogu snaći i sâm.

– Ne budi lud, dječaće – odvrati Sidewinder i isti tren požali zbog onog »dječaka«. Opazio je kako se Jimovo lice smračilo, ali ipak nastavi: – Ti tvoji prijatelji, koje smo upravo istjerali, uskoro će se vratiti. Ako ti ni to nije dovoljno, znaj da ova zemlja još pripada Apašima.

Činilo se u trenutku da su riječi pogodile cilj, no odmah potom dječak odvrati još upornije:

– Mogu se sâm brinuti o sebi.

– A tvoj prijatelj? – uporno će Sidewinder.

– Rekao sam... – počeo Jim, ali Sidewinder ga više nije gledao. Uperio je pogled prema džbunju koje se iznenada pomaklo iza dječaka.

– Čuli ste što je rekao – dodao nježan ženski glas prije nego što se uopće pojavila iz grmlja. No, u glasu se osjećala oštrina. – Rekao vam je da nastavite. Moj muž i Jimovi roditelji nisu daleko odavde i vjerojatno su čuli pucnjeve – nastavi ona lažući.

Izašla je iz žbunja s puškom u ruci. Ali Sidewinder tog trenutka nije primjećivao pušku. Jedan pogled bio mu je dovoljan da shvati zbog čega se dječak tako opirao. On još možda nije bio zreo muškarac, ali bio je dovoljno odrastao da zna odakle vjetar puše. Ako je uopće bilo pitanje zašto ih je trojka jurila, dio odgovora bio je pred njim, gledajući ravno u njega s dva najveća plava oka što ih je ikad vidio. Duga crvenosmeda kosa padala joj je niz ramena. Lice joj je bilo potamnjelo, viso-

kih jagodica, koje su oči činile blago izduženim. Usne su joj bile nježno ružičaste. Bila je vitka i visoka, u muškim čizmama, levisicama i košulji, a imala je otprilike malo više od dvadeset godina. Vjerojatno bi i na svakom drugom mjestu privukla pažnju, no ovdje u pustinji djelovala je izazovno poput crvene marama kojom razdražuju bika.

Crni Pas nečujno se pojavio iza djevojke. Nije ga još opazila i ništa ne bi bilo lakše nego je razoružati, ali mu je Sidewinder neopazice pogledom dao znak da to ne radi.

– Miss, nema nikoga osim vas, njega – Sidewinder će pokazujući na Jima – i trojice koji su vas napali. Osim ako možda ti vaši rođaci ne lete, jer nema tragova osim vaših. Ne možete tek tako sami nastaviti ovom divljinom.

– Zovem se Cochran, Amy Cochran. Dosad smo putovali bez teškoća – nastavi ona oštro. – I nema ničeg iza nas.

– Ali nema ničeg ni pred vama, osim Apaša, bandita i pustije – nastavi Sidewinder uvjeravajući je. – Ne znam otkad ste na putu, ali Tucson je još daleko i bit će vam potrebna pomoć.

– Ne idemo u Tucson i ne treba nam pomoć – odvrati ona tvrdoglavo.

Sidewinder se oštro zagleda u nju i uzdahne. Nije bilo nade da će povjerovati njemu ili bilo kome, pa mu se činilo besmislenim da primorava bilo nju bilo momka.

Uskoro će se smračiti. Bit će bolje, zaključio Sidewinder, da se povuku i ostave to dvoje da raz-

misle. Poslije prospavane noći shvatit će što im se umalo dogodilo i Tucson će im djelovati mnogo ljepše.

Kimne glavom Crnom Psu i on nestane u grmlju, a onda se ponovo pojavio u daljini na svom konju.

Ne opazivši Crnog Psa sve dok se nije pojavio na konju, Jim se iznenada trgne i podigne pušku. Sidewinder je to i očekivao i brzim pokretom ruke skrene puščanu cijev njegove puške i metak prema zemlji.

Crni Pas se nije ni okrenuo.

— On je sa mnom — reče Sidewinder tiho i, okrenuvši se, uzjaše Ora. Spremi pušku i osvrne se još jednom na njih.

— Mi ćemo se ulogoriti malo nizvodnije. Ako vam nešto treba, samo pozovite ili opalite iz puške.

— Snaći ćemo se — reče Jim odlučno, još nesvjestan da je umalo ubio čovjeka koji mu je spasio život.

Sidewinder podbode Ora i krene nizvodno. Znao je da Jim griješi. Osobno je proputovao tu zemlju uzduž i poprijeko i znao je kolike opasnosti vrebaju. A ova je godina bila gora od mnogih prijašnjih. Nije bilo vode, i tko je htio preživjeti morao je točno znati gdje je može naći. Osim toga, to je bila zemlja Apaša, a često su upadali i banditi sa sjeverne meksičke granice. Trebalo je računati i s pješćanim, olujama, ljetnim kišama, opasnim životinjama ili, jednostavno, s mogućnošću da se čovjek izgubi. To doista nije bio izlet, i Sidewinderu je bilo jasno da dvoje mladih sami nemaju mnogo šanse za uspjeh. Stoga je i odlučio sa Crnim Psom dići

logor nizvodno i malo pripaziti na njih.

II

Brzo se smračivalo. Kad su pronašli mjesto za logor, Sidewinder je najprije naložio vatru na obali, a zatim su se povukli dublje u grmlje ostavljajući vatru da gori.

Drugi logor u kojemu su se smjestili bio je mračan, a večera hladna. Paliti još jednu vatru ne bi imalo smisla jer bi zbog nje mogla propasti zamka koju su pripremili.

Pazili su na Jimov i Aryn logor a da to oni nisu ni znali. Amy je čuvala stražu u sjeni drveća. Konji su im bili privezani u džbunju uza samu stijenu kanjona. Vatra im je bila dobro skrivena između visokih stijena, iako bi bilo razumnije da je uopće nisu palili. Jim je sjedio pokraj vatre i čistio oružje. Šutjeli su.

Oslonjen o sedlo, Sidewinder je žvakao travku. Crni Pas sjedio je pokraj njega na zemlji.

— Bit će neprilika — reče Crni Pas mirno. — Možda još večeras.

Sidewinder potvrdi. Predosjećao je to. Nadao se da i Jim i Amy to očekuju. No njih su dvoje na žalost, bili suviše neiskusni. On i Crni Pas ulogorili su se u neposrednoj blizini a da to Amy nije ni znala a kamoli ispalila metak.

Nije sumnjao da bi ona bez oklijevanja zapucala da je opazila išta sumnjivo. Bi li to uradila dovoljno brzo? Sidewinder je znao da mu te noći neće uspjeti da zaspi.

Pitao se odakle su mogli doći i zašto su krenuli prema zapa-

du. Vjerojatno su krenuli s obiteljima. Što je ono Amy govorila? Nešto o Jimovim roditeljima i svome mužu. Znači bila je udovica, zaključio je. Jimovi roditelji i njezin muž bili su mrtvi – drugog objašnjenja nije bilo. Najpametnije što bi mogli uraditi bilo bi da se vrate odakle su i došli. Ali takve namjere nisu pokazivali.

Noć je bila hladna i Sidewinder se, poput Indijanca, zaogrne pokrivačem.

Crni Pas prvi je čuvao stražu. Sidewinderu se učinilo da je tek sklopio oči kad se iznenada trgne iza sna. Indijanač je čučao uz njega spreman za akciju. Vatra što su je naložili u lažnom logoru jedva je još tinjala. Okruživala ih je neprirodna tišina. Naviknut na opasnosti, odmah se razbudio i smjestio uza Crnog Psa čekajući.

I tada su začuli topot konja, koji su im se približavali. Bio je to vrlo tih zvuk kopita u pijesku.

– Dosta smo čekali – čuli su grubi šapat nedaleko od mjesta na kojemu su bili skriveni. – Onaj gad koji je pomogao klinču nije daleko odmakao.

– Meni se ipak sve to ne sviđa – prošapće drugi glas. – Premračno je. Ništa se ne vidi.

– Zaveži – naredi prvi glas – i dodi. Najprije ćemo naći novac, a zatim onog kurvinoga sina koji se upetljao bez poziva.

Konji su ostali mirni usprkos prisutnosti drugih konja. Sidewinder je osluškivao i pokušavao utvrditi je li i treći čovjek s ovom dvojicom. Činilo mu se da su se razdvojili, i to mu se nimalo nije svidalo. Treći je već mogao biti u logoru s Jimom i Amy.

Topot je bio sve bliži i Sidewinder je bio napet kao struna. Morali su ipak čekati. Jahači dosad nisu vidjeli ništa osim ostataka vatre nizvodno.

– On je otišao, Tome – reče drugi glas zabrinuto. – Svidalo se tebi ili ne, on je sa ono dvoje. A što je s Indijancem kojega smo čuli? Što ako je bio Apaš?

– Previše se brineš, Shem – odbrusi Tom kratko. – Neće mene uplašiti nikakav Indijanač. A što se tiče onoga drugog, taj je sâm, a nas smo trojica. Samo nas je iznenadio, ništa više. A sad ćemo mi njega. Bit će bolje da pomognemo Amosu. Osim toga – doda cereći se – ne bi bilo zgodno da naš stari Amos pokuša nešto oko male a da mi nismo prisutni, zar ne?

Shem odvrati nešto nerazgovijetno i njih se dvojica udalje izvan domašaja revolvera. Sidewinder nije još želio pucati; bilo je mračno i ne bi lako pogodio cilj, a ta su dvojica vjerojatno već imala spremne revolvare.

Čim su konji odmakli, Sidewinder ustane i krene prema Amynom i Jimovom logoru. Crni Pas išao je nekoliko koraka iza njega, a zatim ga pratio usporedno.

Sidewinder je imao pri ruci sva moguća oružja, ali u ovakvim prilikama najradije je koristio vinčesterku. Bila je to puška što ju je uzeo jednom od mrtvih bandita koji su ubili njegove roditelje.

Nisu daleko odmakli kad su začuli vrisak. Sagnuvši se, Sidewinder pojuri naprijed. Stigavši na čistinu uza sâm rub logora, iznenadi se što ga ne dočeka uperena puška. Tri su razbojnika bila previše zauzeta zlostav-

ljanjem djevojke i pretraživanjem logora a da bi obratili pažnju na njega.

Jim je ležao pokraj vatre. Ni metak nije bio ispaljen. Činilo se kao da su samo stresli prašinu s njega. Amy se žestoko borila pokušavajući se obraniti od bandita koji ju je pritiskao uz obližnje stablo. Snažno je udario njezinom glavom o deblo i gotovo je onesvijestio pokušavajući je istodobno poljubiti.

– Novac – čuo je jednoga od ostale dvojice kako glasno pita. – Gdje je novac?

Sidewinder bez oklijevanja opali metak u deblo pokraj kojega je jedan od trojice razbojnika kopao po stvarima Jima i Amy. Zajauknuo je, jer mu se taj trenutak zabilo u ruku nekoliko stotina sitnih iveraka. Oštar zvuk puške osvijesti njegove ortake. Prvi odmah posegne za revolverom, dok je drugi još držao Amy. Sidewinder se brzo premjesti i opali u bandita koji je izvukao revolver. Pogodio ga je u rame i ovaj se ispruži na zemlji. Sidewinder se ne osvrne na njega nego obrati pažnju na trećega razbojnika.

Sa čudnim, bolećivim osmijehom na licu on pusti Amy povlačeći se natraške. Raširivši ruke, držao ih je dalje od revolvra koliko je to god bilo moguće. Iza njega Amy je pala na koljena, kosa joj je prekrila lice i samo su joj ramena potresali nečujni jecaji.

Sidewinder nije osjećao nikakvo osobito sažaljenje prema trojici bandita. Znao je da i onaj s iverjem u ruci i onaj s metkom u ramenu neće tako skoro upotrijebiti revolver. Nije ih mogao tek tako hladnokrvno

ubiti i zato odlučio da je najbolje da ih otpremi. A bez oružja imat će dovoljno brige kako da umaknu Apašima pa im neće pasti na pamet da se vraćaju i napadnu ih.

Odmjeri ih svu trojicu kratkim pogledom.

– Momci, ostavite revolvare i nestanite oдавде, i to čim prije – posavjetuje im. – Prije nego što izgubim živce.

Dok im je govorio, opazi Crnoga Psa koji je stajao u sjeni s puškom u ruci. Napadači još nisu bili svjesni njegove prisutnosti. Sidewinder zaključio kako je zasad najbolje da ga i ne vidi.

Ranjeni razbojnik uspio se nekako osoviti na noge i zagledao se u Sidewindera. Čim je progovorio, Sidewinder prepozna po glasu onoga kojega su zvali Tom. Očito voda trojke.

– Doista si zakuhao kašu – zarežao je. – Bit će bolje da se odmah predaš, jer ako te ja ikad ulovim, neće od tebe ostati ni mrlja na kamenu.

Treći razbojnik zausti kao da će nešto reći, ali budući da je jedini prošao neozlijeđen, zaključio da je pametnije šutjeti. To je najvjerojatnije Amos, zaključio Sidewinder.

Odmahnuvši kratko puškom, Sidewinder se i ne potruđi da Tomu nešto odgovori.

Bez primjedbi Amos je izvukao svoje revolvare i odbacio ih, a isto su uradili i njegovi drugovi. Zatim su se popeli na konje i odjahali ne osvrnuvši se.

Crni Pas pride vatri tek nakon njihova odlaska. Zaustavio se trenutak pokraj onesviještena dječaka.

– Bit će u redu. Ostat će mu samo čvoruga na glavi.

Sidewinder potvrdi glavom i uputi se prema Amy.

– Bit će najbolje da ih pratiš dio puta i vidiš kamo su krenuli.

Crni Pas se uspravi i nestane, nečujno kao što se i pojavio. Vjerojatno će im se pridružiti sutra dan negdje usput, tek kad se uvjeri da su se razbojnici dovoljno udaljili.

Kad se, odlažući pušku, spustio na koljeno pokraj Amy, ona više nije plakala. Isprekidano je disala a lice joj je još skrivala kosa. Kroz razderanu košulju vidjelo se bijelo, nježno rame. Još dršćući, trudila se da ovlada sobom. Amy Cochran bila je nasmrt preplašena.

Sidewinder je dotakne nježno sklanjajući joj kosu s lica. Usne su joj podrhtavale, a oči bile razrogačene od užasa. Trenutak se preplašila kad ju je dodirnuo, a tada ga je prepoznala. Bacila se bez razmišljanja u njegovo naručje skrivajući lice uz njegovo rame. Nije više plakala, ali čvrsto se pripila uz njega. Prisjetila se doma što je ostao daleko iza nje: farme u Ohiju, prije nego što ju je njezin muž Zack prodao kako bi imali dovoljno novca za put na zapad – pa New Orleansa, posljednjeg civiliziranog mjesta što su ga vidjeli, i čovjeka od kojega je Zack kupio zemlju.

Jednako brzo kao što su naišle misli o sad već mrtvoj prošlosti, one su se raspršile u Amynoj glavi. Bila je jedino svjesna glatkoće Sidewinderove košulje i sigurnosti što su joj pružale njegove ruke.

Osjetila je kako je te čvrste

ruke podižu i uskoro je opet stajala čvrsto na nogama.

– Ne misli više na to – promrmlijao je. – Sve je prošlo. Sutra ujutro krećemo prema Tucsonu. Ti i Jim možete odande otići kočijom natrag, odakle ste došli. Ovo nije zemlja kojom bi žena i dječak putovali sami.

Isti tren osjetio je kako se uspravila i odvojila od njega. Koraknula je natrag, rumenilo joj od ljutnje oblije obraze.

– Došli smo dovde – dobaci mu oštro. – Ne idemo u Tucson i ne vraćamo se odakle smo došli!

Okrenuvši se na peti, uputila se odlučnim korakom prema potoku. Trenutak što su ga zajedno dijelili bio je nepovratno izgubljen.

III

Sidewinder iza leđa začuje Jima kako se potmulo nasmijao. Okrene se i ugleda ga kako gotovo s veseljem opipava čvorugu na glavi.

Uvijek je takva – reče, kao da ga tješi, još sjedeći na zemlji. – Znaš – nastavi nesvjestan opasnosti što su je izbjegli – Zack je običavao govoriti da je najnerazumljivija, najnepredvidljivija i žestoka kao sam vrag.

Sidewinder susretne dječakov pogled i shvati da on, zapravo, i nije više dječak.

– Tko je Zack?

– Njezin muž – odvrati Jim.

– Bio je njezin muž – ispravi se.

Kimajući, Sidewinder se zagleda prema potoku. Amy se umivala klečeći na obali.

– Je li ti dobro? – upita Jima.

– Izbila mi je kvruga – reče trljajući glavu.

Sidewinder mu pomogne da ustane i odvede ga do panja pokraj vatre. Sjedne na jedan kraj, dok se na drugom Jim sklupčao grijući se.

– Već si nam dva puta spasio život, pa se nadam da mi nećeš zamjeriti ako te upitam kako ti je ime – reče Jim.

Sidewinder se nasmiješi.

– Zovu me svakako, a neka imena i nisu baš zgodna, ali slažem se da me zovu Sidewinder.

– Nije li to vrsta zmiје? – upita Jim zbunjeno.

– Točno. To je vrsta zvečarke. Ime su mi dali Indijanci.

Očito zadovoljan, Jim trenutak zašuti.

– Odakle si? – zapita ga Sidewinder.

– Iz Ohija. Obje smo iz Ohija.

– Daleko ste od kuće.

– Pa i nismo – reče Jim odmahujući glavom. – Kuća nam je negdje u planinama San Francisca, nedaleko od mjesta što se zove Mogollon Rim. Amy je imala pravo što se toga tiče. Ne idemo natrag jer tamo ništa nemamo. Ovdje imamo barem nešto zemlje.

Sidewindera je počela zanimati njihova priča. Bilo je jasno da se to dvoje ne namjerava vraćati natrag i da će ih on, po svoj prilici, morati pratiti do njihova cilja.

– Reci, kako je sve to počelo!

– Naravno – reče Jim pristajući, a pogled mu klizne prema Amy koja se još prala na potoku.

– Bili smo susjedi u Ohiju – počeo je Jim. – Amy i Zack stanovali su odmah do nas. Moj otac i Zack htjeli su poći na Zapad, pa smo svi krenuli zajedno. Stigli smo brodom do New Orleansa. Zack je volio kockati. Amy se to nije svidalo, ali, koliko znam, nikad nije rekla ni riječi. Osim toga, nije ni imala što prigovarati, jer Zack je dobivao i novac je davao njoj. Nekoliko tjedana prije nego što smo krenuli, Zack je sreo čovjeka koji je prodavao zemlju u Arizoni. Zemlja je u sjevernom dijelu, na visoravni i bogata je pašnjacima. Zack je rekao da imamo sreću jer taj je trgovac, neki Sullivan, tek tu i tamo dolazio u New Orleans, a ostalo je vrijeme živio u Arizoni. Zack i moji roditelji kupili su od njega tu zemlju i platili mu polovicu svote, a polovicu smo trebali platiti kad stignemo.

Jim se osvrne da provjeri je li Amy još na potoku.

– Zacka su ubili odmah nakon toga, kad se vraćao iz kockarnice. Kažu da je posrijedi bila pljačka. Sve u svemu, Amy nije imala nikoga svog pa je krenula na put sa mnom i mojim roditeljima.

Sidewinder je bio već mnogo puta u planinama San Francisca. Što god da je rekao Zacku i Jimovu ocu, čovjek koji im je prodao zemlju nije lagao što se tiče ljepote kraja i plodne zemlje. Bile su to prekrasne zelene doline, šume i brojni potoci. Naselja nije bilo mnogo. Bear Springs, Turkey Canyon i Bonito bila su vrlo mala mjesta. Montezuma Wells bio je nešto veći, ali bio je tri ili četiri dana jahanja dalje na jugu. Ipak, to

su divlji i osamljeni krajevi. Amy Cocharn, čini se, ima dovoljno snage da tamo otpočne novi život.

— Došli smo gotovo do granice kad su moji poginuli — prekinu ga u razmišljanju Jimov glas. Kola su se prevrnula dok smo Amy i ja odjahali naprijed da sakupimo granje za vatru. Našli smo ih priklještene ispod kola, mrtve. Jedan je konj pri tom uginuo, a drugoga sam morao ustrijeliti. Nikad nismo uspjeli točno utvrditi što se dogodilo — doda gorko, ali izraz njegova lica govorio je Sidewinderu da dječak zna više no što mu je voljan ispričati.

— Amy mi je pomogla da ih sahranim, a onda smo dalje nastavili pješice — završi Jim. — Nakon nekoliko dana naišli smo na malo stado i od goniča kupili dva konja. Koja sreća! — nasmije se mračno.

— Kad je to bilo? — upita Sidewinder.

— Ne znam. Nismo zapravo vodili brigu o vremenu otkad su mi stradali roditelji — reče sliježući ramenima.

To je bilo i razumljivo. Putujući tom divljom zemljom, vrijeme je prolazilo neprimjetno. Ni on sâm nije baš mnogo brinuo o vremenu.

Dugim pogledom odmjeri dječaka. Bio je visok i snažan, ali očito još nije sasvim izrastao. Imao je jake ruke, vjerojatno od teškog rada na farmi i usko dječjačko lice.

— Koliko ti je godina? — upita napokon.

— Skoro petnaest.

— Vas ste dvoje čvrsto odlučili da idete dalje?

— Imamo kartu s označenim

imanjem koje smo kupili, a Amy čuva sve dokumente. Sve će biti u redu čim stignemo tamo.

Dječak je djelovao vrlo odlučno. Sidewinderu se činilo da dječak krije u sebi mnogo više nego što se odražavalo na njegovu licu. Namjeravao je učiniti još nešto osim da se naseli na zemlju koju su kupili Zack i njegovi roditelji. Bilo je jasno da su oboje čvrsto odlučili krenuti prema sjeveru. Osim toga, oboje su bili vrlo uporni, zaključio je Sidewinder. Nije bilo druge nego da im se pridruži.

Zemlja što su je kupili još je bila neriješeno pitanje. Jim mu baš nije mnogo rekao. Ako su njegovi roditelji i njezin muž platili polovicu svote unaprijed, a ostatak su namjeravali platiti kad stignu, onda su njih dvoje imali uza se priličnu svotu novca. Sidewinder se pitao, iako to Jimu i Amy nije vjerojatno ni padalo na pamet, postoji li uopće taj komad zemlje što su ga navodno kupili. Došljake s istoka nije bilo teško prevariti kad je posrijedi bila zemlja. Ako je bilo tako lako je moguće da je tri revolveraša poslao za njima čovjek koji im je prodao zemlju sa zadatkom da ih ta trojica opljačkaju i tako ih spriječe da stignu na zemlju koju su kupili. To je značilo da ih je trojka pratila cijelim putem od New Orleansa. Ta je zemlja bila prevelika da bi bilo tko propustio priliku. Isti komad zemlje bio je vjerojatno prodan već nekoliko desetaka puta, ako su njegove sumnje bile točne. Značilo bi to, isto tako, da ih na cilju čekaju nove neprilike.

Sidewinder osjeti kako mu se grči želudac pri pomisli da ima pravo makar i djelomično. U tom slučaju ni Jimovi roditelji najvjerojatnije nisu stradali zbog prevrtanja kola. Sidewinder je promatrao Jima. Je li dječak nešto sumnjao? Ili je čak bio siguran što se zapravo dogodilo? Ako je znao, zašto to taj? Sidewinder odmahne zbunjeno glavom. Ostat će s njima i doznati sve što ga je zanimalo.

— Uradio sam sve što je bilo u mojoj moći — nastavi Jim zabrinuto. — Nisam ja baš tako lud. Znam da smo dovde dogurali zahvaljujući ponajprije sretnim okolnostima. I da se vi niste pojavili... — nije završio rečenicu. — Pokušavam reći da nam nestaje hrane i da nemam pojma gdje bi mogao biti slijedeći izvor pitke vode, pa vas zato molim da nas otpratite barem dio puta.

Amy je ustala i krenula prema njima. Na licu su joj još blistale kapljice vode. Čula je posljednju Jimovu rečenicu i zastala zagledavši se Sidewinderu duboko u oči. Promatrala ga je bez straha, ali oprezno. Bio je za nju doduše stranac, ali nešto ju je privlačilo k njemu. Opazila je duboke bore na njegovu preplanulom licu, koje su svjedočile o godinama teškog života. Koliko mu je godina moglo biti? Vidjela je još nešto. Sitne bore oko njegovih plavih očiju dok se smiješio. Pokret njegovih usana što mu je ublažavao izraz lica ne mijenjajući ga. Bez riječi Sidewinder joj uzvрати pogled, a pri tom se jasno sjećao dodira njenih ruku.

Zatim, ne izustivši ni riječi, ona se okrene prema torbama

na sedlu i počne tražiti cijelu košulju. Njezina šutnja značila je da se slaže s Jimovim prijedlogom. To je već sama po sebi bila značajna pobjeda otkad je bio na Amynom tragu.

— Nadao sam se da ćeš me to pitati — odvrat: pristajući. — Uštedio si mi teškoće koje bih imao prateći vas bez vašega pristanka.

Jim se nasmiješio i pruži mu ruku. Sidewinder je prihvati i pri tom ga iznenadi čvrstina dječakova stiska. Puštajući Jimovu ruku, Sidewinder pomisli kako dječak samo iskušava svoju snagu. Znao je da svaki poluodrastao dječak tako pokušava ocijeniti je li već dovoljno odrastao. Sidewinder ga nije želio uvrijediti svojim zapažanjima.

IV

U mirnoj pustinjskoj noći tri su razbojnika praćena Crnim Psom, jahala vrlo sporo. Iako su bili navikli na pustinju, nisu poznavali kao on njezine najskrivnije tajne. Crni Pas znao se kretati tiše od pustinjskog povjetarca i nestati u pustinjskoj noći poput sjene. Naučio je to još dok je bio dječak. U usporedbi s njim, trojica što ih je pratio bila su prava djeca u pustinji. Ni oni nisu uvijek tako bezbrižno prolazili pustinjom, jer da jesu, više ne bi bili među živima. Kad su stigli na kraj prolaza u stijenju, stali su i sjahali. Ostavivši konja vani, Crni Pas pratio ih je pješice. Skrivajući se od stijene do stijene prišao im je tako blizu da je gotovo mogao čuti kako dišu. Ležao je u zaklonu osluškujući i čekajući.

– Rekao si da se previše brinem – dobaci Shem Tomu a lijepo sam ti predložio da pričeka. Znao sam da srljamo u nevolju.

Bolno se mrštio svaki put kad bi izvukao iz ruke iverak iza kojega je ostajao krvav trag.

– Zaveži! – odbrusio mu je Tom, istodobno prepuštajući Amosu Shawu da mu previjarame. Nije bio raspoložen da sluša Shemove prigovore.

– Rana nije opasna – reče Amos. – Metak je prošao skroz.

Amos se nikad ni zbog čega nije uzbudio. Ledena mirnoća njegova glasa često im je išla na živce.

Izvlačeći zubima još jedan iverak iz ruke, Shem ga bijesno ispljune.

– Bilo bi svakako bolje da se maknemo iz te proklete rupe. Možda te trebam podsjetiti da je onaj kurvin sin zdržao naše revolvere i puške, a sumnjam da će Apaši baš suosjećati s nama. Do zore možemo odvaliti još priličan dio puta – doda zagledavši se u mračno nebo.

– Ako si ti možda zaboravio – reče Tom ustajući i naglašavajući svaku riječ – ovdje još ja zapovijedam. Već sam odlučio da se vratimo natrag po svoje oružje i da se istodobno riješimo onog prokletog revolveraša.

– Zanima me odakle se, do vraga, taj pojavio – razmišljao je glasno Amos ne zapažajući Tomov ispad.

– Nije važno odakle je došao – odbrusi Tom zlobno – ali prokleta sam siguran da ću sudjelovati u njegovu odlasku. Jamčim da će to biti uskoro – doda namigujući.

– Bit će pametnije da dobro

razmislimo prije nego što pojurimo ponovo tom tipu na nišan – reče Amos tako tiho da ga je Crni Pas jedva čuo. – A i dječak nije baš beba kojoj puška služi kao igračka. To znači da su dvojica protiv nas trojice, a ti osim toga imaš i ranu na ramenu. Brine me i onaj Indijanac kojega smo čuli u kanjonu. Čini mi se kao da se stalno muva negdje u blizini. Osim toga – nastavi – ima još vremena. Moraju krenuti prema gradu kao i mi.

– Ti si doista šupljoglavac – promrmlja Tom. – Što bi jedan Indijanac sâm tražio u ovim krajevima?

– Stani malo – upadne Shem – tom rukom potežem revolver – reče izvlačeći posljednji iverak. – Čak kad bih sad i imao revolver, ne bih ga mogao držati.

Tomova divlja narav popusti ovaj put pred razumom.

– Dobro – zareži – idemo u Tucson.

Shem ustane i uputi se prema konjima. Dok je koračao krupnim koracima, doimao se ukočeno i nespretno, ali znao je biti i te kako pokretljiv kad bi zatrebalo. A sad je bio jedan od tih trenutaka.

Tom pogledom isprati Shema, a zatim se zagleda u Amosovo lisičje lice. Amos je bio koristan partner, ali Tomu je kadšto strašno išao na živce. Bio je ubojica koji je u tome uživao, u njegovoj naravi nije bilo ni traga ikakvim moralnim načelima. Tom je morao samome sebi priznati da mu je ta strana Amosove prirode nekoliko puta spasila život. No ljudi koji nisu dobro poznavali Amosa nisu

opažali da je bio prilično glup. Ubijanje je bilo sve što je znao i u čemu je uživao.

— Hej — pozove ih Shem sje-deći već na svome konju i na-vlačeći rukavicu na ranjenu ru-ku. — Odlazimo, zar ne?

Osvrnuvši se prema Shemu, Tomove sivozelene oči opasno zablistaju. Bila je to opomena! Zapovijedi je ovdje izdavao jedi-no Tom Nary. U njegovu pona-šanju i glasu bilo je nečega što ga je prirodno činilo vođom trojke. Bili su zajedno već više od dvije godine. Snaga koja ih je držala na okupu i primorava-la Toma da jaše s kržljivim prljavkom Shemom i gotovo maloumnim Amosom bio je sa-mo jedan čovjek — Nick Sulli-van.

Sullivan je bio još mladić i ni-je im nimalo sličio, premda je bio snažne volje, ambiciozan i dobro je plaćao. Nije volio gru-bosti i prljave poslove nikad ni-je obavljao osobno. Zbog toga je unajmio Toma, Amosa i Shema. Njegove naredbe bile su jedno-stavne i jasne. Uvijek bi odredi-vao samo cilj. Način provedbe zadatka prepustao je njima.

Od svega je bilo ipak važnije Nickovo lukavstvo. Sve je una-prijed proračunao, a žrtve su dolazile same. Tko zna koliko je puta, onako elegantno odjeven, otmjenih manira i uvjerljivim pričanjem Sullivan prodao isti komad zemlje u Arizoni! Tom je znao da je Sullivan prodavao zemlju i prije nego što su se njih četvorica sreli. Uvijek je iz-nova Sullivan prodavao taj ko-mad zemlje, a zatim bi nesretne doseljenike opljačkao i tako ih spriječio da plate preostalu po-lovicu duga. Tako je zemlja uvi-

jek ostajala njegovo vlasništvo. Pljačke je obavljala trojka.

Ovaj put pratili su ih od New Orleansa. Tom se nadao da će cijeli posao uspjeti obaviti u sa-mome gradu. Promatrajući Zac-ka Cochрана kako kocka, pret-postavio je da je u njega sav no-vac. Kad su ga njih trojica na-pali u mraku, Tom ga još nije namjeravao ubiti. Smetalo ga je zapravo što je Cochran imao u džepu samo nekoliko stotina dolara što ih je zaradio te noći.

U dvije godine jahanja za Sul-livana, prvi put im nešto nije iš-lo kako treba. Tom opsuje polu-glasno. Nisu čak uspjeli pronaći novac ni kad su natjerali konje u divlji galop i prevrnuli kočiju. Da su ga našli, ne bi se više gnjavili s dječakom i djevojkom. Ponovo se prisjeti njene crvene kose i, iscerivši se, pomisli kako bi vjerojatno pošao za njima sa-mo radi nje. Mogli su ih uosta-lom napasti i prije ali je Tom odlučio da ih pusti da se namu-če prelazeći pustinju. Ispalo je da su čekali malo predugo.

— Krećemo! — odbrusi krat-ko okrenuvši se prema Shemu. — Ima još mnogo pustinje iz-među nas i Tucsona.

Tucson je bio udaljen i po strani. Trebalo je nekoliko dana jahanja do njega. Tom nije ni trenutka sumnjao da će stići. U Tucsonu su ih čekali revolveri, a to je bilo i jedino mjesto pre-ma kojemu su se žena, dječak i visoki revolveraš mogli uputiti.

Crni Pas ustao je iz skrovišta i bezizražajnim pogledom is-platio trojicu jahača koji su se gubili u noći. Nije bilo razloga da ih dalje prati. Tjerat će konje ravno prema Tucsonu i sigurno se neće često zaustavljati. Bez

revolvera bilo je prilično opasno kretati se pustinjom.

Znajući da ga Sidewinder više neće trebati te noći, a da je konj i premoren, rasedla ga i legne da prenoći.

V

Zora će svanuti za sat ili dva, i Sidewinder je znao da je vrijeme za polazak. Ipak je oklijevao da probudi Amy koja je prije nepuna tri sata zaspala od posvemašnje iscrpljenosti. Jim je tvrdio da se prije naspavao i preuzeo je stražu. Vatra se ugasila i vladala je potpuna tišina.

Kad je doveo Ora iz starog logora, osmotrio je usput Jimovog i Amynog konja. Nisu bili ništa osobito. Dva obična, dobra, snažna konja. Jedan je bio sivac, a drugi boje pijeska. Nisu imali tovarnog konja, što znači da nisu imali ni zaliha. Paketi poslagani na zemlji činili su se prilično praznima.

Sidewinder i Crni Pas prošli su tu zemlju uzduž i poprijeko. Navikli su živjeti od lova, ribolova, pa i bez hrane. Ali za Jima i Amy to je bila novost. To su još morali naučiti.

Bili njih dvoje sami uopće uspjeli doći do cilja, bilo je veliko pitanje. Bilo je malo vjerojatno da će i ovako, sa tri revolveraša za petama, uspjeti da ga ostvare. Bili su jedino sigurni da će to pokušati.

Amy se trgne iz sna, zatim se naglo uspravi i žmirkajući začuđeno se zagleda u okolicu. Trenutak se činilo kao da ne zna gdje je, a zatim potpuno budna pogleda u Sidewindera.

— Dobro jutro! — reče joj on blago.

— Jutro? — promrmlja ona

žmirkajući. — Pa još nije ni zora.

— Ali uskoro će, a mi moramo krenuti prije svitanja. Ovo je jedini izvor vode u cijelome kraju i mnogi ljudi znaju za nje. Većina njih ne bi baš bila prijateljski raspoložena da nas zatekne ovdje.

Amy navuče čizme i pogleda ga iskosa. Jasno da mu nije vjerovala, no nešto u njemu joj se svidjelo od prvoga trenutka. Vjerovala mu je čak i kad to nije željela.

— Pokušaj pronaći nešto za jelo — reče on. — Kad se već nismo naspavali, barem da na put krenemo siti.

Amy ustane i zagleda se prema potoku gdje se ocrtavala Jimova silueta.

— Nema više! — odvrati zbunjeno.

— Nema više, čega? Brašna? Soli? Graha?

— Ničega. Jim je išao u lov da nam pribavi nešto za jelo.

— Otkad?

— Već nekoliko tjedana — odvrati ona. — Nismo bili gladni.

Sidewinder se suzdrži od komentara i umjesto toga posegne u svoje bisage. Tamo je uvijek imao malu zalihu: dvopeka, suhoga mesa, paketić kave, malo brašna i soli. Za Sidewindera to je bilo dovoljno za tri dana. Za troje bit će to tek jedan malo bolji obrok. To i nije bilo važno. On se uglavnom prehranjivao lovom i zaliha mu je bila samo za slučaj nužde.

— Obećao sam sinoć Jimu da ću vas odvesti do vašega imanja — reče dodajući joj hranu.

— No morat ćemo ići preko Tucsona.

— Ne, to ne dolazi u obzir! — pobuni se ona. — To je daleko izvan našega puta. Možemo nabaviti sve što nam treba sjevernije. Ne želim se uopće približavati gradu.

Sidewinder je upravo htio nešto reći, ali se ukoči prije nego što je išta izustio. On i Amy razgovarali su gotovo šapatom i samo zato je uspio čuti približavanje konja. Indijanski konji. U nekim su dijelovima Indijanci bili prijateljski raspoloženi, ali ponegdje im je bijelaca već bilo preko glave. A ovdje su, na primjer, bili prava opasnost. Nije mogao predvidjeti kako će Jim postupiti. Glasovi su se sve više približavali. Razumio je dovoljno da prepozna Apaše.

Još je bio mrak, i njihov logor i konji bili su dobro skriveni. Ako su Apaši došli samo po vodu, moglo se dogoditi da ih ne opaze. Ako Jim ne zgrabi pušku i ne počne pucati.

Brzim pokretom ruke pokaže Amy da legne na zemlju i šuti. Ona posluša. U djeliću sekunde Sidewinder izvuče svoj stari graničarski kolt i puzeći krene prema Jimu.

Priljubljen uz drvo, s puškom uperenom u snažnog Indijanca na čelu povorke, Jim je napeto promatrao Apaše. Kad mu se Sidewinderova čvrsta ruka spustila na rame, on poskoči, ali prepozna ga prije nego što je zaviknuo ili uspio uperiti pušku u njega. Sidewinder zaniječe glavom i dječak nevoljko spusti pušku.

Iz svog skrovišta promatrali su malu skupinu Indijanaca. Bili su to lovci. Zaustavili su se uzvodno i napajali konje. Bilo je mračno i nije se baš dobro vi-

djelo, no mrak je i njih štitio od pogleda Indijanaca.

Lov je očito bio uspješan, i ratnici su se hvalili ulovom mašući povremeno puškama i lukovima. Bili su udaljeni samo desetak koraka od njih na drugoj strani potoka.

Indijanac u kojeg je Jim bio uperio pušku jedini je bio tih, kao da je osjećao njihovu nazočnost. Dok mu je pogled klizio žbunjem, činilo se kao da su mu oči trenutak srele Sidewinderove. Još držeći kolt u ruci, Sidewinder skrene pogled. Nije želio da indijanski vođa zbog nekakvoga neodređenog osjećaja krene ispitivati okolicu.

Minute su sporo prolazile. Uskoro će svanuti. Znao je da će ih prvi zraci sunca otkriti kao na dlanu. Sidewinder je sam sebe proklinjao zbog lakomislenosti. Trebali su još sinoć napustiti kanjon.

Odjednom šutljivi vođa naredi pokret i Indijanci se ubrzo izgube prema izlazu kanjona. Sidewinder olakšano uzdahne i spremi revolver u korice. Čekanje je bilo opasno, no otpočeti nešto a ne moći to završiti bilo je još opasnije.

— Krećemo — reče tiho Jimu. — Idi i osedlaj konje. Ja ću ostati ovdje ako se slučajno vrate.

Čvrsto stišćući pušku, Jim kimne glavom i uputi se prema logoru. Dječak je očito imao jakе živce.

Sunce je blistalo na istoku dok ih je Sidewinder predvodio na putu iz kanjona. Za njima je ostajao žubor potoka. Sunce se polako uspinjalo i uskoro im je ostalo samo još sjećanje na hladan, sjenovit kanjon. Pred njima je bila stjenovita i suha pu-

stinja Chiricahuas.

Jahali su šuteći. Sidewinder je izračunao da do planina San Franciska ima u zračnoj liniji oko tri stotine milja. Naravno oni nisu mogli letjeti, osim toga morali su svratiti i u Tucson. Proći će još mnogo vremena dok se ne uspiju negdje skrasiti. Padne mu na pamet kako bi se u Tucsonu valjalo raspitati i o čovjeku koji je Amynom mužu i Jimovim roditeljima prodao zemlju. Tucson nije bio velik grad i obično je bilo lako doći do informacija.

Zaustavili su se oko podneva da odmore konje. Sidewinder je upravo pokušao smisliti što bi se moglo pripremiti za ručak, kad se na obzorju pojavi Crni Pas. Sjahavši, on doda Amy dva već oguljena zeca spremna za ražanj.

— Jašu vrlo brzo prema zapadu — obavijesti ga Crni Pas. — Neće se zaustavljati prije Tucsona. Ako te zateknu tamo, pokušat će te ubiti — saopći kratko.

— Već su i drugi to pokušavali — reče Sidewinder osmijevnuvši se.

Crni Pas uzvratilo smiješak prisjećajući se.

— Lovci su nas jutros zamalo pregazili — prenese mu Sidewinder. — Jesi li vidio kakvih tragova vani?

— Ne — kratko odvrati Crni Pas. — Tamo odakle sam došao nije bilo nikakvih tragova.

Bilo je sasvim moguće da je skupina lovaca, koju su jutros vidjeli na potoku, bila sama, ali mogla je biti i dio veće skupine. Sidewinder je znao da je najsigurniji način da se preživi biti unaprijed spreman i na najgo-

re. Previše samouvjerenosti moglo je samo štetiti.

— Ne bismo li trebali skrenuti prema sjeveru? — upita Amy dodajući mu komad pečenoga zeca.

— Rekao sam ti već prije — odvrati on nakon što je progutao zalogaj — bit će bolje da idemo preko Tucsona.

— Preko Tucsona? — ponovi ona prosvjedujući. — Ali to je izvan našega puta. Izgubit ćemo nekoliko dana. Jim može loviti i mogli bismo se izvući i da ne odemo u grad.

— Nekoliko dana više ili manje ne znači ništa — uvjeravao ju je Sidewinder. — Zemlja ti neće uteći. Osim toga, treba nam hrane i municije.

— Ima pravo! — ubaci Jim prije nego što je ona bilo što odgovorila. — Bit će nam potrebna hrana i meci. Osim toga, go-dit će nam da noć provedemo u gradu. Nismo spavali u postelji od New Orleansa.

Što se tiče Jima, on je razumno prihvaćao stvari. Ali Sidewinder je naslućivao što muči Amy. Dosad to još nisu spominjali, ali očito se brinula o novcu zbog kojega su ih revolveraši i progonili. Novac je postojao. Ali gdje su ga skrivali? I koliko ga je bilo?

Amy je zašutjela, ali su ljutiti pogledi, što ih je upućivala Jimu, dovoljno govorili. Bilo je jasno da je novac bio u nje i da se ona brinula za njih oboje. Jim je još bio vrlo mlad i sâm na svijetu. Nije se mogao pouzdati ni u koga osim u sebe samoga. Što prije to shvati, to bolje za njega.

Čim su pojeli zeca i odmorili konje, nastaviše put. Sidewin-

der opaži da Amy i Jim uspješno prate brzi tempo što ga je nametnuo. Sati su brzo prolazili. Crni Pas bio je uz njih, povremeno izviđajući. Sunce je pržilo, a veliki, iznošeni šešir padao je Amy neprekidno na oči.

— Čini se da ćeš morati nabaviti novi šešir u Tucsonu — reče Sidewinder.

— Ovaj mi je sasvim dobar — odgovori ona odmahujući glavom.

— Zack ga je napravio — doda tiho Jim.

Neko vrijeme Sidewinder se zagleda u daljinu i začudi se kad vidi da Amy jaše uz njega.

— Oprosti! — reče ona prilično kruto, očito nenavikla na ispričavanja. Imao si pravo što se tiče odlaska u grad. Žuri mi se da što prije stignemo na svoju zemlju — zastane na trenutak.

— Riječ je o nečemu što mi je Zack rekao prije nego što je ubijen. Bojao se da je posrijedi prijevara. Vidim da i ti misliš isto prema načinu na koji gledaš kad govorimo o tome. Zack je smatrao da ćemo zemlju moći zadržati ako uspijemo doći do nje. Brinuo se samo zbog puta.

— I novca — doda Sidewinder.

— Novca? — Amy ga pogleda zabrinuto.

— Novca s kojim ćeš otplatiti zemlju koju ste kupili — podsjeti je. — Jim mi je već govorio o novcu što ga je tvoj muž zaradio na kocki. — A onda doda zadirkujući: — I ja ga još nisam pokušao ukrasti.

Amy se nasmije. Odjednom joj se misao da bi im on mogao nanijeti ikakvo zlo učini smiješnom. Napetosti što ju je osjećala proteklih dana nestane.

Sidewinder se nasmiješi slušajući odjek njezina smijeha u pustinji.

— Nije li ti Zack rekao što ga je toliko brinulo u vezi s putom?

Amy zaniječe i obod šešira ponovo joj zakloni oči. Kad ga je podigla, susrela je njegov upitan pogled. Njegove su joj oči govorile sasvim nešto drugo od riječi što ih je izgovarao. Bio je to neobičan osjećaj, njoj nikad dotad poznat. Vjerovala mu je iako su se poznavali tek dan. Učini joj se kao da ga poznaje oduvijek.

— Trebalo je poznavati Zacka da bi ga se razumjelo — pričala je. — Imao je jedan problem, volio je kockati. A kad je dobivao, rado je o tome svima pričao. Budući da je često dobivao, nakon nekoliko tjedana cijeli je New Orleans znao da on stalno pobjeđuje. Nije se na žalost znao svladavati. Zato je postao zabrinut kad je posumnjao da je posrijedi prijevara. Shvatio je da je svojim hvalisanjem sve nas doveo u opasnost i osjećao se zbog toga krivim.

Sidewinder se namrgodi. Zack Cochran je s punim pravom bio zabrinut. Bilo je probi svijeta koji su bili spremni proganjati čovjeka po cijeloj državi za malo veću svotu novca. Ako je bilo točno što je Amy rekla, tada je polovica New Orleansa znala za njegove zarade. Nije li možda u pripitom stanju Zack Cochran ispričao nekome kako se uputio? Vijesti o novcu brzo su putovale, i Sidewindera ne bi iznenadilo da se i u Tucsonu već zna o Cochranovim dobitcima na kocki. Bilo je mnogo ljudi na zapadu spremnih da

šire takve novosti.

— Misliš li da si preuzeo više nego što možeš podnijeti? — upita Amy blago se osmjehujući.

— Ovisi! — odvrati on oštro se zagledavši u nju. — Ovisi o tome koliko će ih biti upornih u potjeri za novcem. I o tome koliko ga ima.

Bilo je besmisleno i dalje tajiti. Dva puta im je već spasio život, a i njegov je bio u opasnosti dokle god je s njima.

— Malo više od tri tisuće — reče ona otvoreno.

On glasno zazviždi pogledavajući sad Amy sad Jima. Žena i dječak koji pokušava postati muškarac. Bila je velika sreća što je između New Orleansa i planina San Franciska bila tako velika pustinja. To ih je vjerojatno spasilo.

VI

Kad su na obzoru ugledali Tucson, kao veliku tamnu mrlju usred pustinje, Sidewinder je bio iznenađen i bilo mu je drago, ponajviše zbog toga što su do njega stigli bez neprilika. Trećj dan nakon odlaska iz kanjona ugledali su brojne tragove nepotkovanih konja i oblake prašine kako promiču sjevernije od njih. Prošli su nezapaženo. Još nekoliko sati i bit će u Tucsonu.

Jahali su još oko jedan sat i već su jasno razabirali obrise zgrada na obzoru. Crni Pas tu se odvoji od njih i krene prema sjeveru, a oni su nastavili zapadno prema gradu.

— Kamo će? — upita Amy kad se Crni Pas uputio prema sjeveru.

— On baš ne voli gradove —

odvrati Sidewinder sa smiješkom. — Pridružiti će nam se kad nastavimo put.

Grad u koji su ujahali činio im se još prašnjim od pustinje. Bilo je to zbog neprekidnog živog prometa u glavnoj ulici.

Amy u muškoj odjeći privuče tek nekoliko upitnih pogleda, no to je bilo sve. Tucson je bio pogranični grad i vidjelo se u njemu i čudnijih stvari od žene u muškom odijelu.

Amy i Jim osvrtni su se po gradu znatiželjno i zabrinuto. Sidewinder opazi da je Amy prilično nervozna. Vjerojatno je bila na oprezu zbog trojice bandita koje su otjerali iz kanjona. Ako je njezin muž nije razumio, pomisli Sidewinder, to je zbog toga što to nije ni pokušao.

Priznavši pošteno, upoznati nekoga u teškim pustinjskim uvjetima bilo je nešto sasvim drugo nego u lijepoj i mirnoj gradskoj sredini. U zemlji kojom su prolazili bilo je gamadi svih vrsta. Neka je bila dvonožna, neka četvoronožna, a neka je i gmizala. Neki su ljudi ispoljavali najbolje u sebi, drugi pak najgore. Životni su uvjeti vrlo brzo razdvajali one koji samo pričaju od onih koji rade. Amy i Jim bili su radnici. Tko zna kakav joj je bio muž? Jim ga je usput nekoliko puta spomenuo, no Amy nije rekla ni riječi. Bilo je neobično što nikad nije pričala o njemu, ili makar spomenula njegovo ime kad je bila u nevolji. Čak ni tada kad ju je Amos na silu pokušao ljubit.

Zaustavili su se pred hotelom i sjahali. Jim pokupi uzde i odvede konje. Sidewinder i Amy ušli su zajedno. Sidewinder je

pretpostavljao da se Jim ponudio da odvede konje samo da bi mogao bolje razgledati grad. Bez obzira na razloge, bila je to dobra navika. U ovim se krajevima čovjek često morao bolje brinuti za konja nego za sebe.

Upisujući se u knjigu gostiju, Sidewinder je uzeo dvije sobe. Jednu za sebe i Jima, a drugu za Amy.

— Ona trojica — počeo je Amy dok su se uspinjali stepenicama — misliš li da su ovdje u gradu?

— Možda — odgovori sliježući ramenima. — A možda su bili i otišli.

Amy se s mukom nasmiješi.

— Pratili su nas otkad su Jimovi roditelji stradali. Ne mislim da su od onih koji lako odustaju.

Predajući joj ključ pred vratima sobe pokuša je umiriti.

— Ne muči se razmišljajući o neprilikama, Amy. Bit će ih na pretek i bez toga.

Prije nego što je uopće otključala vrata, Amy spremi ključ u džep i krene sa Sidewinderom prema drugim vratima. On otključa vrata i, otvorivši ih, propusti Amy u sobu.

— Tvoj će djevojački ugled doći u pitanje sazna li se da si bila sama iza zatvorenih vrata s odraslim muškarcem.

— U prvom redu, ja nisam djevojka — nasmije se Amy — a drugo, baš me briga što će ljudi misliti. Zapravo — nastavi ona — mislim da i tebe takve stvari suviše ne brinu.

— Ja sam skitnica — odgovori on sjedajući u naslonjač pokraj prozora. — Nikad se nigdje nisam uspio zadržati dovoljno dugo da bih ustanovio što ljudi misle o meni.

— Jesi li bio ikad oženjen? Imaš li porodicu?

— Nisam od ljudi koji se mogu na taj način vezati — reče on odmahujući glavom. — Stalno sam u pokretu.

Amy se smjesti na rubnik prozora odmah pokraj njega.

— Mislim da te razumijem — reče tiho. — Ali iz drugog razloga. Bila sam jednom udata i vjerojatno ću se opet udati. No trenutno ne želim nikakve čvrste obaveze. Želim jednostavno lutati, biti slobodna.

Gledala ga je u oči ne trepnuvši. Na njegov upitni pogled uzvratila je iskrenim pristajanjem.

Sidewinder joj dotakne ruku. Kad je nije povukla, on je nježno privuče k sebi. Obujmivši je, ljubio joj je vrat i kosu. Osjećao je da mu uzvraća iskreno i bez oklijevanja. Događaji proteklih tjedana presušili su sve njezine osjećaje osim srdžbe. Osjećala je potrebu da ponovo bude žena. A tada iznenada netko žestoko zakuca na vratima. Amy se trgne. Magični je trenutak bio prekinut.

— Hej! — vikao je Jim s druge strane vrata. — Hoće li mi netko otvoriti? Imam pune ruke.

Sidewinder nevoljko pusti Amy, ustane i otvori vrata.

Osjećaji što su se uzburkali trenutak prije nestali su, samo su mu misli još bile zbrkane.

Natovaren sedlima i dekama, Jim uleti u sobu zalupivši nogom vrata. Zatim istovari teret na krevet i požuri k prozoru.

Iznenaden što se tako brzo vratio, Sidewinder upitno pogleda Jima. Očekivao je da će dječak malo prošvrljati gra-

dom. Bilo je jasno da ga nešto brine.

Jim razmakne zavjese i zagleda se na ulicu. Na boku je nosio revolver koji Sidewinder prije nije vidio. Oružje je vjerojatno pripadalo dječakovu ocu. Ništa nije govorio. I dalje je uporno zurio kroz prozor. Bilo je nešto novo u njemu, gotovo grubo.

— Činiš me nervoznim — progovori Sidewinder trudeći se da unese malo humora. Krevet je zaškripao kad je Sidewinder sjeo na nj, promatrajući i dalje zabrinut Jimov izraz. Bez suvišnih priča, shvatio je da je dječak naišao na jednoga ili čak svu trojicu bandita koje su one noći protjerali iz kanjona.

— Gdje si ih vidio? — upita uzdahnuvši.

Nimalo iznenađen, Jim brzo odgovori.

— Vidio sam samo jednoga. Bio je preko puta, ispred saluna.

Glas mu je bio oštar i hladan.

— Ne bih se previše brinuo zbog toga — reče Jimu. — Tucson je jedino mjesto kamo su mogli poći. To je prilično velik grad. Ima šerifa, liječnika i sve ostalo. Neće se usuditi ništa poduzeti dok smo ovdje.

Amy nije ništa rekla, ali se ukočila i problijedila. Sjećanje na onu strašnu noć još je bilo svježije. Imala je pravo kad je utvrdila da banditi neće tek tako odustati od potjere za novcem.

— Znaš li rukovati tom spravom? — upita Sidewinder pokazujući na Jimov revolver.

— Pripadao je mom ocu — kratko odgovori Jim.

— To sam shvatio — reče Si-

dewinder. — Pitao sam te umiješ li se služiti njime.

— Nisam još uspio utvrditi. Ali se nadam da ću uskoro moći provjeriti — odvratila je Jim sliježući ramenima.

— Naučit ću te da se služiš njime kad ponovo krenemo na put — ponudi Sidewinder. — U međuvremenu, bit će bolje ako zadržiš samo pušku. Čovjek s revolverom o pojasu može samo uletjeti u neprilike. Ako osim toga nije dovoljno spretan, bit će uskoro mrtav.

Jim oklijevajući odmjeri Sidewindera dugim pogledom. Zatim kimne i otkopča pojas.

— Držim te za riječ — progovori mirno i potom spremi pojas i revolver ponovo u torbu.

— Nisam ni mislio da nećeš — reče Sidewinder, osjećajući olakšanje. — Osim toga, tamo kamo smo se uputili bit će ti i te kako potrebno da znaš rukovati revolverom. Vjeruj mi, tamo nas ne čeka limena glazba.

Činilo se da je Jim shvatio tu njegovu opasku. Bio je doista i trezven.

— Bliži se vrijeme večere — reče Sidewinder dohvativši šešir. — Naći ćemo se u blagovaonici za pola sata. U međuvremenu ću nabaviti sve što nam je potrebno za put.

Uputivši se ulicom, Sidewinder je razmišljao o putu što ih čeka. Bit će to dugo i naporno jahanje. Najbolje bi bilo da odmah od Tucsona krenu prema sjeveru, a zatim skrenu prema zapadu. On i Crveni Pas već su nekoliko puta prošli sjevernim područjima zemlje i dobro su ih poznavali. Kako će vjerojatno u većem dijelu puta imati prat-

nju, zaključiti da je najpametnije da usput prolaze pokraj manjih naselja a poslije skrenu u planine Superstition. Bio je to surov kraj i ljudi su ga uglavnom izbjegavali, no prijelaz je bio moguć. Zapadno je bilo i jedno novo naselje: Phoenix. Montezuma Wells bilo je posljednje veće mjesto u kojemu su se mogli zaustaviti i obnoviti zalihe. Odatle su imali još nekoliko dana jahanja do kupljene zemlje.

Dijelilo ih je više od četiri stotine i pedeset kilometara do komadića zemlje na kojemu se ono dvoje namjeravalo naseliti. Sa svim nevoljama i dvoje neiskusnih trebat će tri do četiri tjedna putovati do cilja. Sami, on i Crveni Pas, prešli bi taj put za nešto više od tjeđan dana.

Uručio je trgovcu popis stvari koje su im bile potrebne i sam malo prošvrljao među policama. Upravo je na gomilu dodao i nekoliko konzerva bresaka, kad su se vrata iza njega tiho otvorila i zatvorila. Nenaviknut da mu se netko šulja iza leđa, Sidewinder se okrene prema vratima. Još prije nego što se okrenuo, imao je neodreden osjećaj da nadolaze neprilike. Okrenuvši se, našao se oči u oči sa čovjekom za kojega je mislio da ga više nikad neće sresti. Bio je to voda trojke, Tom.

Ledenim pogledom Sidewinder odmjeri razbojnika. Svaki mišić bio mu je napet i spreman za skok. Izvana se ipak, doimao mirno i opušteno. Bezizražajna lica i ne trepnuvši, gledao je bandita ravno u oči.

Tom Nary bio je mršav i nizak, a lice mu je bilo grubo, s brutalnim izrazom u sivim očima. Hladno su se odmjeravali.

Tomova ruka bila je opasno blizu revolvera. Rana koju mu je nanio Sidewinder, nije bila ozbiljna i brzo se oporavio. Ipak, nije se činilo da je spreman za okršaj. No s ljudima poput Toma Naryja čovjek nikad nije mogao biti siguran. Da je Sidewinder samo trenutak skrenuo pogled, taj bi vjerojatno pucao bez imalo oklijevanja.

Sidewinderove oči bile su krvave i umorne od dugog putovanja pustinjom.

— Jesu li ti negdje blizu ona dva šugava psa koje imaš za partnere? — riječi su mu jasno odjekivale u dućanu.

— Sham i Amos su mi doista pri ruci. Upravo su pred vratima — reče Nary.

— Sad nismo u pustom kanjonu — upozori ga Sidewinder u trenutku kad se vlasnik dućana pojavio iz skladišta. — Ali, ako tražiš neprilike, stigao si na pravo mjesto. Samo izvoli, možeš otvoriti ples.

Naryjeve zle oči zaustavile su se trenutak na trgovcu koji je zastao zaplašen scenom koju je zatekao u dućanu.

— Zamotajte mi robu — naredi mu Sidewinder preko ramena.

Trgovac hitro zamota robu drhtavim rukama. Bojao se da pucnjava ne otpočne još u dućanu.

Kad mu je trgovac dodao paket, Sidewinder osjeti da nije baš najčvršće vezan. Osmjehujući se, prihvatio je paket lijevom rukom ostavljajući desnu slobodnu ako bude morao zapucati. Okrenuo se ponovo prema Naryju. Nekoliko trenutaka hladno ga je promatrao, a zatim se dugim i sporim koraci-

ma uputi prema vratima. Nary se, vjerojatno, prisjetio svoga ranjenog ramena, ili je možda pomislio da će biti boljih prilika za zasjedu kad ih budu pratili na putu prema sjeveru. Iznenađeno se predomisli i makne s vrata. I susret bi vjerojatno na tome završio da nije bilo Naryjeva lajavog jezika.

— Bilo bi najpametnije da ti oči izrastu i na zatiljku — zarežao je — jer ćemo vam stalno biti za petama. A što se tiče djevojke — dobaci — izvlačit ćemo karte kome će prvome pripasti.

Stajali su sasvim blizu i Sidewinder je osjećao kako u njemu buktu bijes. Sjećanje na majku koju su banditi poput Naryja silovali i ubili, ponovo oživi s prijetnjama što ih je Nary uputio Amy.

Brzinom zmije po kojoj je dobio ime, Sidewinder zgrabi razbojnika za grkljan i pribije ga uza zid. Držao ga je tako, s nogama u zraku, dok se ovaj gušio i krkljao pokušavajući da se oslobodi čeličnog stiska.

— Ako još ikad pokušaš samo prići toj djevojci — unese mu se Sidewinder u lice — zadavit ću te golim rukama.

Iza Sidewindera vrata su se naglo otvorila i dvojica Naryjevih partnera upadnu s revolverima u rukama. Vidjevši da se stanje naglo mijenja u njegovu korist, Nary je uspio udariti Sidewindera šakom u rebra dok su ga druga dvojica istodobno napala s leđa. Oslonivši se na Naryja, Sidewinder uspije osloboditi laktove i uputi dva snažna udarca unatrag. Sa zadovoljstvom osjeti kako je pritisak s jedne strane naglo popustio i

on se povuče unatrag ispuštajući paket što ga je držao pod rukom.

U okretu Sidewinderu uspije da snažnim udarcem zahvati Amosov trbuh pa on poleti natrag prema vratima zaustavivši se tek pošto se jednom rukom uspio uhvatiti za kvaku. Disanje mu se naglo prekinulo, razjapio je usta i pokušavao doći do daha.

Vlasnik dućana skakutao je u međuvremenu oko njih poput lutke na koncu naređujući im kreštavim glasom da odmah prestanu.

Shem, koji dotad nije baš uspješno sudjelovao u tučnjavi, krene prema Sidewinderu s izrazom bijesa i mržnje. Oštrina njegova napada prikovala je Sidewindera uz pult. Nekoliko udaraca uspio je blokirati, ali je nekoliko i primio prije nego što ga je napokon uspio smiriti snažnim udarcem. Taj trenutak su Nary i Amos ponovo krenuli na njega.

Dok je Shem teturajući natraške padao na dva svoja kompanjona, Sidewinder ispusti divljački krik i zaleti se ravno na njih poput razbješnjela bika. S uzvicima, režanjem i psovkama, sva četvorica izlete u klupku kroz vrata na pločnik. Naizmjenice udarajući šakama trojicu razbojnika, Sidewinder je koristio ogradu kao podlogu da bi se zatim, zajedno sa svom trojicom, našao u prašini na cesti. Valjali su se vičući dok je svaki od njih pokušavao izboriti položaj iznad ostalih.

Oslobodivši se gotovo istog trena, Sidewinder i Amos Shaw našli su se ponovo licem o lice. Prolaznici su već napravili

krug oko njih, a neki su čak i glasno navijali. Krajičkom oka, Sidewinder opazi kako Nary i Shem ustaju iz prašine.

Pogleda ponovo Amosa Shava i njegovo lisičje lice razvučeno u nečujan cerek. Više nije bio praznih ruku. Zrake sunca jasno su obasjavale oštricu noža koja mu je virila iz stisnute šake.

— Zaklat ću vas, mister — promumlja Amos i pun samopouzdanja krene prema Sidewinderu.

Noževi su se istodobno našli i u Shemovoj i Naryjevoj ruci. Zajedno s Amosom okružili su Sidewindera. Njegova ruka poleti prema pojasu i, kao čudom stvoren, pojavi se i njegov nož. Šest metaka iz njegova revolvera lako bi i brzo okončalo stvar, no on je sad ležao negdje u prašini kamo mu je ispao kād su sva trojica pala preko ograde.

Nekoliko trenutaka Sidewinder je ostao na mjestu okružen blijedećim i prijetjećim oštricama. Čelo su mu orosile graške znoja, ali ne od vrućine. Znao je da mu suparnici neće oklijevati da ga ubiju s leda i zato je nastojao da ih svu trojicu drži na oku. Bilo mu je jasno da neće dugo izdržati. Jedina mu je šansa bila da napadne jednoga od njih, nastojeći da drugoj dvojici ne ostavi dovoljno vremena da ga napadnu s leda. Mišići su mu se napeli a lice mu je bilo kao okamenjeno dok je krenuo prema Amosu Shawu, koji mu je taj trenutak bio najopasniji.

No iznenada se gomila okupljena oko njih razdvoji i neki se čovjek stvori pokraj Sidewindera. Stranac. U rukama je imao

kratki štap koji je, čini se, pokušio negdje u brzini.

— Ja sam uz vas! — dobaci kratko Sidewinderu.

Kako bi tu tvrdnju i dokazao odmah se okrene prema Shemu i krene na njega sa štapom što ga je imao u ruci. Sidewinder to opazi tek u djeliću sekunde jer je morao ponovo obratiti pažnju na Amosa. Koliko je uspio ocijeniti Shem nije imao mnogo šanse protiv kršnog i odlučnoga stranca. Taj je odlučno koračao naprijed i svaki put dokačio Shema po nekom dijelu tijela.

Amos i Nary krenuše istodobno prema Sidewinderu, odlučni da ga zauvijek srede. U trenu Sidewinder shvati da je Amos bio spretniji s nožem nego sa šakama. Napadali su i izmicali se i, svaki put kad bi izbjegao udarac nožem, Sidewinder je budnim okom morao pratiti Naryjeve kretnje. Pokvareni voda trojke stalno mu je bio za leđima vrebajući trenutak kad će mu Sidewinder naletjeti na oštricu.

Sidewinder odskoči i taj trenutak njegovo iskusno oko osjeti rupu u Amosovoj obrani pa ponovo jurne u napad. Oštrica mu prođe uz Amosova rebra razderavši mu košulju i stvorivši ranu iz koje poteče krv. No cijena je bila istodobni napad s leda. Uhvativši krajičkom oka pokret iza leđa, Sidewinder odskoči u stranu i dok je Amos začuđeno padao na zemlju, Naryjev nož dohvati komadić Sidewinderova uha. Krv mu oblije lice i vrat.

Valjajući se u prašini jedva je uspio ponovo otvoriti oči kad se Amos opet bacio na njega. Iza

Amosa, Sidewinder je vidio Shema kako leži onesviješten u prašini i stranca kako se s batinom u ruci okreće prema njima. Tom Nary bio je suviše blizu. Onaj trenutak kad Amos Shaw to shvati i Sidewindera prisili da izloži leđa dulje od sekunde, bit će kraj.

Odgurnuo je oštricu Amosova noža u stranu i hitro skočio na noge. Ponesen silinom vlastitoga zamaha, Amos se zaneše u stranu i Sidewinder ga pusti sve dok se Amos nije našao između njega i Naryjeva noža.

Nary krene u napad obilazeći Amosa kako bi opet došao Sidewinderu iza leđa, no ovaj se u međuvremenu svom težinom objesio na Amosovu ruku držeći nož dalje od sebe, pazeći istodobno jednim okom na Naryjeve pokrete.

Sidewinder osjeti pod rukom kako se Amosovi mišići napinju i spremaju da ga odbace na Naryjevu oštricu. Pojača pritisak, a onda ga naglo popusti bacivši se natraške u prašinu. Oštar krik izleti iz Amosovih usta. Ostao je bez oslonca i poletio zrakom ispruživši se u prašini daleko od Sidewindera. U padu jedva izbjegne ubod vlastita noža.

Bez zastoja Sidewinder se osovi na koljena okrećući se prema Tomu Naryju koji je već pošao u napad. Sidewinder je s nožem u ruci počeo ustajati kad Nary skoči. Još nestabilan od sukoba s Amosom, Sidewinder je zanemario nož u Naryjevoj desnoj ruci. Umjesto da udari nožem, on skupi svu snagu u slobodnoj ruci i snažnim udarcem, istodobno ustajući, pogodi

Naryja u bradu teko snažno da se, onesviješten složi na zemlji. Nož mu je ispao iz mlitavih prstiju. U to se u blizini začuje škljocanje puške.

— Dosta! — odjekne autoritativan glas. — Sad je dosta!

Uspravivši se, Sidewinde se našao oči u oči s gradskim šerifom.

Pokazalo se da su samo još on i tamnoputi stranac s batinom na nogama iako su i jedan i drugi imali prilično ogrebotina. Ostala trojica ležala su u prašini što se polako slijegala na njima.

Šerif poput gore visok i snažan muškarac, tamnih očiju, bio je očito nezadovoljan situacijom. Upravo se spremao da kaže nešto neugodno Sidewinderu i tamnoputom strancu, kad iz dućana dotrči vlasnik noseći Sidewinderov paket.

— Čovjek je baš kupovao robu u mom dućanu kad su se pojavila ova trojica i napala ga — obavijesti šerifa. — On se samo branio.

Šerif mrko odmjeri stranca.

— A što je s ovim?

— Zovem se Everett. Clay Everett. Ja sam mu samo pomogao da se obrani.

— Neka netko od vas odvuče ovu trojicu u zatvor — naredi šerif gledaocima. — A vas dvojica možete ići.

Spremivši nož, Sidewinder uzme od trgovca paket i teško dišući, progura se do pojila za konje. Clay Everett mu se pridruži.

Umiven, Sidewinder strese kapljice vode u prašinu i pruži ruku nasmiješivši se.

— Drago mi je što smo se

upoznali, Clay – reče polušaljivo snažno se rukujući.

VII

Sidewinder je stigao u restoran hotela malo kasnije nego što je obećao Amy i Jimu. Pokušao je prikriti tragove tučnjave, ali su Amyne oči odmah otkrile ogrebotine na licu, a i rana na uhu, koju je morao poviti, bila je prilično vidljiva.

– Što se dogodilo? – upita ona prije no što je stigao i zaustiti da će na večeri imati još dva gosta.

Nastojao je biti kratak. Namjerno je preskočio dijelove koji bi nepotrebno uznemirili Amy. Završio je s time da je trojku zatvorio lokalni šerif, i kako će im to dati barem nekoliko dana prednosti u utrci prema sjeveru.

– Ali oni će nam opet biti za petama čim izidu – reče Amy uvjereno. – Znala sam da ne smijemo doći ovamo.

Sidewinder samo odmahne glavom.

– Nije važno – odvrati joj. – Ono što vas čeka na sjeveru neće biti ništa bolje.

Jim ga pogleda, a tada se već prema navici njegove smeđe oči zagledaju u nepoznato – možda prema gradskom zatvoru. U trenutku Sidewinder opazi u njima nešto što mu se nije svidalo. Nešto opasno i hladno. Taj je bljesak odmah ugasnuo, pa je Sidewinder povjerovao da mu se to samo učinilo.

Nešto je toga dječaka progovnilo i Sidewinder bi se vjerojatno upustio u ispitivanje da se taj trenutak za njihovim stolom nisu pojavili Clay Everett i njegova žena. Sidewinder ustane i

Clay im predstavi svoju ženu Ritu.

Iako prilično živahna i druželjubiva, Rita Everett bila je tiha žena. Žive kestenjaste oči i vedar osmijeh obasjavali su joj lice. Gusta smeđa kosa uokvirivala joj je sitne tamne obraze.

Clay i Rita Everett bili su mjesecima na putu. Zastali su u Tucsonu da se odmore nekoliko dana, a zatim su namjeravali krenuti prema sjeveru. Na sjeveru je bilo još mnogo slobodne zemlje i oni su odlučili naseliti se na njoj i podići dom.

Sidewinder nije sumnjao da će Clay Everett ostvariti svoju namjeru. Bio je to snažan čovjek, širokih ramena, očito naviknut na težak rad i vrlo sposoban da se brine o sebi. To je uostalom dokazao i u tučnjavi.

Iako se nije posavjetovao s Amy i Jimom, Sidewinder im predloži da nastave put zajedno, budući da su jedni i drugi išli prema sjeveru. Clay je već iz prve ruke bio upoznat s opasnostima što su prijetile Amy i Jimu, a ostatak je doznao od Sidewindera poslije tučnjave.

Prije nego što su stigli u Tucson, Clay i Rita su i sami doživjeli mnogo nepravilnosti. Putovali su s karavanama i sami, ali i ovako i onako, uvijek su nailazili na prepreke. Clay je već odavna shvatio da čovjek sâm nema baš velike šanse da dopre dalje od Mississippija, te da je ipak najbolje udružiti snage i putovati s karavanom. Odlučio je uvijek putovati u skupini, jer tako su bili snažniji i sigurniji. Ako dode do borbe, dobro je imati uza se iskušanog pustinskog borca, Sidewindera. Vidio je njegovu spretnost u borbi ša-

kama i nožem. Clay je, doduše, dobro poznao pustinju, ali predjele na sjeveru nije, pa je Sidewinder mogao biti od velike koristi. Odluka je bila laka.

Slijedeće jutro, na čelu sa Sidewinderom i na začelju s Clayom i Ritom, koji su vodili svoga tovarnog konja, mala je skupina napustila Tucson. Krenuli su prije zore. I šerif je već sjedio pred svojim uredom, s nogama na ogradi i ispijao prvu kavu. Promatrao je u tišini njihov odlazak.

U daljini su zavijali kojoti. Sidewinder potjera Ora u blagi kas, a ostali su ga slijedili. Kroz jutarnju izmaglicu jahali su prema planinama na sjeveru. Sidewinder je razmišljao o trojici razbojnika koji su sjedili u gradskom zatvoru. Ostat će tamo dan ili dva. Sad je trebalo odmaći što dalje od Tucsona i ostvariti prednost.

Sunce je već bilo visoko kad se pojavio Crni Pas. Clayova ručka instinktivno krene k revolveru, a zatim se okrene prema Sidewinderu očekujući od njega neki znak. Tek kad je Sidewinder poželio Crnom Psu dobrodošlicu, on se prisjeti da mu je još u Tucsonu nešto govorio o svome prijatelju Indijancu.

Crni Pas prihvati prisutnost Claya i njegove žene bez komentara, kao da su oduvijek bili s njima. Kratkim pogledom odmjeri Claya ocjenjujući od kakve će im pomoći biti ako dođe do gužve. Svidalo mu se ono što je vidio i s osmijehom se ponovo obrati Sidewinderu.

– Imao si neprilika – reče promotrivši ogrebotine na prijateljevu licu.

– Uvijek ima neprilika – uz-

dahne Sidewinder u šali ponavljajući odgovor što mu ga je prije nekoliko dana dao Crni Pas.

– Je li nam ta neprilika za petama? – upita Indijanac nasmijavši se.

– Ne – odmahne Sidewinder glavom. – Ali bit će vjerovatno za dan ili dva.

Crni Pas prihvatio je to bez suvišnih pitanja. Nikad ga nisu previše zanimali razlozi i povodi, više se brinuo o rezultatima i što učiniti kako bi se pripremio na neprilike. Čitao je ljude poput tragova, a zemlju je poznao kao rodenog brata. Ništa ga nije moglo iznenaditi.

Na kraju napornog dana ulogorili su se podno nekog brežuljka. Sve je bilo mirno, i s Clayom i Ritom, koji su se vrlo dobro snašli, večera je bila za tren gotova. Poslije večere Jim je izvadio revolver što ga je bio spremio u hotelu u Tucsonu i počeo ga čistiti. Pažljivo ga je rastavio, očistio i podmazao, a zatim ga ponovo sastavio ispijajući pri tom svoju šalicu kave.

Sidewinder je promatrao Jima kako jede i odgovara na Clayova pitanja. Još je bio dan. Ulogorili su se malo ranije jer su našli pogodno mjesto. Razmišljao je kako da rasporedi stražu između sebe, Crnog Psa, Claya i Jima. Podigavši pogled, spazi Jima kako sprema revolver u korice i kreće prema njemu. Prije nego što je mladić progovorio, znao je što želi.

– Obećao si da ćeš me naučiti rukovati ovim kad budemo ponovo na putu – tiho ga podsjeti.

Sidewinder se zagleda u nje. Je li mu se to samo učinilo, ili je na dječakovu licu zaista

bio neki tvrd izraz?

– Da, sjećam se – reče kratko i pruži ruku u koju Jim oklijevajući položi oružje.

Bio je to novi revolver – Smith & Wesson. 45. Jimov ga je otac vjerojatno kupio u New Orleansu. Sidewinder je više volio kolt, ali nije mogao zanemariti prednosti Jimova oružja. Bio je to dobar revolver. Sidewinder ga odvagne nekoliko puta i, pogledavši dječaka, ugleda da je on već opasao pojas s koricama.

– Pretpostavljam da ovdje neće smetati ako ga budem nosio – reče gotovo izazivajući.

Izvadio je metke i potom ga vratio Jimu.

– Vježbaj neko vrijeme s praznim revolverom – reče mu. – Izvuci ga polako iz korica, uperi u metu i pritisni obarač. Ne možemo sebi priuštiti da se razbacujemo s municijom. Osim toga, ne želim da sebi odvališ nogu prije no što uspiješ bilo što pogoditi.

Jima nije baš oduševila ta Sidewinderova opaska, no želio je da nauči rukovati oružjem po svaku cijenu pa se udalji nekoliko koraka vježbajući kao što ga je on poučio.

– Ti ćeš prvi čuvati stražu – saopći mu Sidewinder.

Nije znao točno koliko je Jim dosad uspio naučiti, no pretpostavljao je da još nije bio kadar opaziti nešto važno. Oboje, on i Amy, glavačke su jurili u težak život, teži no što je ijedno do njih dotad okusilo.

Srećom, i on i Crni Pas imali su lagan san. Pogleda prema mjestu na kojemu su ležali Clay i Rita. Clay je djelovao prilično

budno, spreman na sve. Sidewinder je to i očekivao.

Znao je da će doći vrijeme kad će njegove procjene ljudi, s kojima je jahao, doživjeti provjeru. Nije se nimalo zavaravao u vezi s trojkom koja ga je napala u Tucsonu. Uskoro će im biti za petama. Dva puta za njih nije dovoljno. Ako budu mogli, postaviti će im zasjedu na put. No, zasad od njih nije bilo ni traga, a ni od bilo koga drugog. Čak ni Indijanaca. Još su bili na apaškom području. Sjevernije će naići na Indijance Navaho i Paiute. Za razliku od svojih rodaka, Apaša, Navaho indijanci bili su prilično miroljubivi. Apaši su često napadali iz zasjede i otimali konje i oružje. A zašto i ne bi? Sidewinder ih je potpuno razumio. Na kraju krajeva, bijelac je bez pitanja i dogovora prolazio njihovom zemljom. Osim toga, indijanska su se plemena godinama borila i međusobno. Nije bilo nikakvoga razloga da bijelca ostavljaju na miru.

Četvrtoga dana Jim odlučio da iskuša svoj revolver s mecima. Dotad je revno vježbao koristeći svaku priliku, i Sidewinderu nije izmakao njegov brz napredak. Činilo se da revolver svaki put sve lakše i brže izlazi iz Jimovih korica. Jim je imao prirodan osjećaj za to. Sidewinderova brzina s revolverom bila je poznata u mnogim mjestima. Iskušao je to dovoljno puta da zna kako se tome čovjek ne treba baš veseliti. Vidio je dosta revolveraša u životu, ali malo ih je bilo spretno kao Jim. I to je Sidewindera pomalo zabrinjavalo. Ljudi koji su takvom brzinom izvlačili revolver nisu živ-

jeli u sretnoj sredini. Osim toga Jim je još bio dijete.

Sidewinder je poznavao vlastitu brzinu. Već to što je još živ dovoljan je dokaz. Ali nikad se nije zavaravao. Znao je da negdje postoji netko brži od njega. Kad čovjek brzo poteže, teško mu je ponekad sagledati stvari iz pravoga kuta. A što se tek moglo dogoditi dječaku koji još nije ni sazrio? Ako se suviše uzoholi, prestat će biti oprezan a ta je greška stajala života mnoge revolveraše.

U mislima Sidewinder ukori sâm sebe. Možda mu se samo pričinjalo da je dječak izuzetno spretan. Ta nije ga još vidio, kako puca.

Dodajući Jimu metke što ih je izvadio iz njegova revolvera, prije nekoliko dana, Sidewinder ugleda kaktus s kojega su visili plodovi veliki poput kobasica. To je mogla biti dobra meta. Crni Pas čuvao je stražu, a Clay Everett, koji je lutao okolo, zainteresirao se i pridružio im se.

Sidewinder pokaže na kaktus.

— To će nam biti meta.

— Malo je poveća, zar ne?

— Ovisi u koji dio ciljaš — odvraći Sidewinder namrštivši se.

Izvukao je svoj revolver i brzo ispalio tri metka koja su kao britvom odsjekla tri manja ploda na donjim granama.

Jim je raširenih očiju pratio kako Sidewinder vraća svoj revolver u korice. A zatim dohvati svoj. Činilo se da će ga lako izvući, no tada mu vrh bubnjića zapne za kožu korica. Pri pokušaju da ga izvuče silom, Jim pritisne obarač i zamalo raznese vlastito stopalo. Krajičkom oka Sidewinder opazi Amy kako prigušuje smijeh, a zatim kako

se brzo okrenula praveći se da je s Ritom još zauzeta oko suda. Clay se tiho nasmije, ali ništa ne reče. Potegao je vlastiti revolver, znatno sporije od Sidewindera, ali je sa dva precizna hica odrubio još dva ploda na donjim granama, i to pri samoj peteljci.

— Polako — opomene Sidewinder Jima ne izdržavši da se ne osmijehne. — Uperi revolver kao da je tvoj prst, a zatim pritisni obarač. Uradi to ujednačenim pokretom. Ako budeš tako trzao, nikad nećeš pogoditi metu.

Jim se ukoči, ljut što se drugi zabavljaju na njegov račun, no posluša Sidewinderov savjet i njegov slijedeći metak ode malo previsoko. Odbio je vrh kaktusa tim pogotkom i bio vrlo zadovoljan sobom. Jim je bio dobar, čak vrlo dobar dok je pucao puškom. U to se Sidewinder uvjerio. Uskoro će i s revolverom biti podjednako dobar ako ne i bolji.

— Drži ruke opuštene uz tijelo ili kukove — reče Sidewinder. — To će te malo smiriti. Kao što sam rekao, ne žuri, ciljaj. Pucaj s kuka, čim ti se revolver oslobodi korica.

Stajao je postrance i promatrao dok je Jim jednim potezom vraćao revolver u korice.

— Najvažnije je kako držiš revolver u šaci — savjetovao mu je. — Moraš ga držati čvrsto i sigurno. Ako ti revolver bude hitno ustrebao, neće biti vremena za petljanje. I zato ga sad poteži vrlo polako. Brzinu ćeš postići poslije — ponovio je dok se Jimova ruka spuštala k revolveru. — Uvijek nastoj da prvim metkom pogodiš cilj.

Ovaj je put revolver vadio polaganije i nije mu zapeo o korice. Jim je navikao da stoji raširenih nogu, a pokreti su mu bili usporeni, kao da se kreće pod vodom, no potezao je ujednačeno i zapucao čim je ispravio cijev. Veliki plod s desne strane kaktusa rasprsnje se od metka. Jim se okrene Sidewinderu s osmijehom na licu. Bio je ponosan. Još je gadao malo previše i neprecizno, ali učio je vrlo brzo. Čak je i Clay bio zadivljen i uputio je Jimu nekoliko riječi ohrabrenja.

Sidewinder pogleda Claya iskosa. Šaljiv izraz nestao mu je s lica. Je li i on opazio u Jimu isto što i Sidewinder? Taj osobiti pokret što ga imaju revolveraši.

Još su neko vrijeme stajali, Jim je i dalje vježbao, a Sidewinder mu je davao savjete i ispravljao ga dok se nije toliko smračilo da se više nije vidio ni kaktus koji mu je bio meta. Jim je nastavio vježbati u mraku, ali bez metaka u bubnju. Bezbroy je puta izvlačio revolver i vraćao ga u korice.

Dok je Jim još vježbao u Clayovu društvu, Sidewinder se povukao k vatri da naliže sebi šalicu kave. Zapazio je kako ga Amy gleda.

Crni Pas još je čuvao stražu gore među stijenama. Rita je negdje straga spremala stvari.

Sidewinder i Amy nisu ni minute bili sami otkad je Jim upao u hotelsku sobu. O tim je trenucima razmišljao kad se Amy uputila preko logora i sjela na zemlju pokraj njega. Smiješeći se obgrli je slobodnom rukom, a ona se priljubila uz njega grijući se toplinom njego-

va tijela. Osjećao je da o nečemu razmišlja i da to nisu baš romantične misli.

— Moraš li učiti Jima kako da rukuje tom stvari? — upita ona napokon gledajući ga u oči. Sidewinder se namršti.

— Ako ga ne naučim ja, naučit će ga netko drugi. Ili će naučiti sâm. — Otpije gutljaj kave. — To je za njega sad novost — rekao je, ali ne baš uvjereno. — Smirit će se čim nauči baratati njime. Osim toga, čovjek u ovoj zemlji mora znati rukovati revolverom. U pustinji sve vrvi od zmija. Onih bez nogu i onih na dvije noge — završi suho.

Amy nije baš bila uvjerena.

— Ti ne poznaješ Jima — rekla je. — Ne onakvog kakav je zapravo. Ne pokazuje to često, ali prilično je nagao i grub. Bio je takav još kao dijete.

Znajući kako se u pustinji sve čuje, Amy je govorila gotovo šapatom.

— Njegov otac, Ely, bio je čovjek na svome mjestu, ali malog je odgajao vrlo strogo. Držao je njegovu naprasnu narav pod nadzorom. Ali sada...

Sjena preleti Amynim licem kad je pogledala prema Jimu, i Sidewinder shvati da je zabrinuta.

— No... prije mu je bila dovoljna samo puška.

— Sâm je odlučio da nauči potezati revolver — reče Sidewinder. — Ne vjerujem da bi ga itko mogao odvratiti od te nakan.

— Ali ti si se ponudio da ga učiš — podsjeti ga Amy.

Sidewinder uzdahnuvši baci ostatak kave u vatru. Bilo je jasno da te večeri neće uspjeti skrenuti Amyne misli s Jima.

— Idem na spavanje — reče završavajući razgovor i pokrivajući se dekom. — Bit će bolje da i ti uradiš isto.

VIII

Tom Nary izašao je iz poštanskog ureda i pridružio se Shemu i Amosu. Dok je navlačio kožne rukavice, njegov ledeni pogled zaustavi se na šerifovu uredu. Proveli su u zatvoru samo jedan dan, ali i to je bilo dovoljno da im dječak i žena izmaknu.

— Brzjav je poslan. — Tom nezadovoljno odmjeri svoje partnere. — Krenuli su prema sjeveru i bit će najbolje da i mi odmah krenemo. Njihov trag trebali bismo naći odmah izvan grada.

Dok je govorio, trljao je ranjeno rame. Za dan ili dva ruka će mu biti sasvim zdrava.

Tom uzjaše i posljednji put pogleda prema zatvoru. Slijedeći put kad prođu kroz grad, naplatit će dobro tom zaguljenom šerifu. Tom Nary nije volio da ga netko tek tako prijede.

Usprkos srdžbi, razmišljao je o onome što ih je čekalo.

Razložno gledajući, nije bilo prepreke da ih stignu. Žena i momak će ih usporiti, a čovjek na pošti mu je ispričao da je još dvoje neiskusnih doseljenika krenulo s njima. Ali postojala je uvijek mogućnost da se provuku i zato je poslao brzjav Nicu Sullivanu u Turkey Canyon. Sullivan neće baš biti zadovoljan događajima. Točnije, bit će proketo bijesan.

IX

Clay Everetti i Sidewinder jahali su na čelu kolone kad su

ušli među prve stjenovite brežuljke što su vodili prema planinama Superstition. Zasad još nije bilo teškoća pri usponu. Staza koju je Sidewinder izabrao krivudala je među brežuljcima lagano se uspinjući. Clay je često i rado pričao o imanju što ga namjerava podići sjevernije u planinama. Rita i Amy brzo su se sprijateljile. Jedino je Jim donekle brinuo Sidewindera. Dječak se sve više povlačio u se unatoč njihovim pokušajima da ga navedu na razgovor. Vježbao je neprekidno revolverom od kojeg se više nije odvajao.

Navečer su sjedili oko vatre i pričali o zemlji na koju su uskoro trebali stići i onome što su namjeravali uraditi s njome. Jim je večerao na brzinu, i povukao se u sjenu i nastavio vježbati. I Clay i Sidewinder pokušali su nekoliko puta razgovarati s njim. Momak je pažljivo slušao, ali ništa se nije promijenilo. Sidewinder je odlučio da ga neko vrijeme ostavi na miru.

Trenutno su imali i važnijih problema. Prethodne je večeri Crni Pas ugledno slab odsjaj vatre južno od smjera kojim su se kretali, udaljen otprilike dan jahanja ili malo više. Kad mu je Crni Pas pokazao malu narančastu točku u daljini, Sidewinder je odmah znao da je posrijedi logorska vatra. Moglo je značiti samo to da je trojka koja je ostala u zatvoru u Tucsonu opet na slobodi i da ih brzo sustiže. Sidewindera to nije iznenadilo, no odlučio je da ne kaže ništa ostalima, budući da još nije bilo izravne opasnosti. Znao

je da će odsad stalno pratiti što se događa iza njih.

— Sinoć sam opazio vatru — reče Clay, spriječivši ga tako u namjeri da zadrži tajnu.

— Ja sam je također vidjela, južno od nas — upadne Rita prekidajući razgovor s Amy — Koliko su otprilike daleko?

— Dan jahanja — odgovori joj Sidewinder. — Možda malo više, a možda i manje.

— Misliš li da su to oni? — upita Amy.

— Ne vjerujem da bi se itko drugi tako uporno držao našega traga.

— Ako su samo njih trojica, ne bismo trebali imati s njima nekih osobitih teškoća — reče Clay.

— To bi bilo točno kad bi se oni borili prsa o prsa, ali pokušat će nas vjerojatno razdvojiti ili dočekati u zasjedi. Odsad moramo biti spremni na sve — upozori ih Sidewinder.

Nastavili su prema planinama što su se pred njima dizale, mračne i prijetee. Jutarnja je magla još obavijala planinske vrhunce. Jahanj su šuteći.

Penjući se sve više u planine, Sidewinder je nastojao da se drži udolina, jer bi teški usponi bili prenaporni za ostale koji nisu navikli na planinska putovanja. S malo sreće uz pomoć Crnog Psa, koji je stalno odlazio naprijed u izvidanje, mogli su svladati planine Superstition bez težih uspona.

Zemlja oko njih bila je siva i pusta. Sidewinder je usput vidio nekoliko guštera, a nad njima je od vremena do vremena kružila i poneka ptica. Znao je da četvorka iza njega vjerojatno razmišlja o neobičnim pričama

koje su kružile o tim planinama. A priča je bilo mnogo. I on ih je čuo nekoliko. Najviše o duhovima i zlatu. Iako nije vjerovao u te priče znao je da je nekoliko ljudi nestalo u tim planinama. Naravno, to nije bilo ništa neobično. Nagle poplave, Indijanci ili neki poludjeli tragač za zlatom mogli su svakome doći glave.

Zatim priča o Jacobu Waltzu, Nizozemcu. O njemu su se ispredale najfantastičnije priče. Kako juri od jednog rudarskog logora do drugog, kako je podivljao, poludio, kako ubija braće rudnik za koji nitko ne zna postoji li uopće.

Sidewinder ga je jednom vidio u Phoenixu kad je došao kupiti namirnice i municiju. Bio je to nizak čovjek, brzog hoda i svijetlih očiju, kojega je sve zanimalo. Iza njegova pogleda osjećala se sumnjičavost. Kosa mu je izbljedadila od pustinjskoga sunca, a koža sasvim potamnjela. No bio je sasvim normalan i zdrav.

Držeći se udolina, Sidewinder ih je vodio kanjonima koje su kiše i bujice klesale u kamenu tisućama godina. Prolazili su suhim riječnim koritom kanjona koji je prolazio ispod brda Weaver's Needle. Put se spuštao i sužavao. Usput Sidewinder opazi pukotine u stijenama u kojima je još bilo vode. No ti prirodni rezervoari nisu bili duboki. Kiša je, znači, padala nedavno. Napojili su konje i Sidewinder se gotovo instinktivno zagleda u nebo. Bilo je plavo, prošarano tek s nekoliko bijelih oblaka.

Ipak, progonio ga je neki nelagodan osjećaj. Namjerno je

pošao tim putem jer je bio lakši. Planinske bujice u tim krajevima nisu bile rijetkost, a zrak je mirisao na kišu. Ili mu se to samo činilo?

Pogledao je još jednom u usku traku neba što se vidjela iznad oštih rubova kanjona. Ovaj put ugleda rub mračnoga olujnog oblaka i začuje udaljenu tutnjavu nevremena koje se približavalo. Oblaci će se uskoro spustiti sipajući mlazove kiše kao iz kabla i procijep, poput ovoga, u trenu će preplaviti divlja bujica duboka nekoliko metara, koja će nositi sve sa sobom.

Istog trenutka kad se osvrnuo i osmotrio put kojim su došli, začuje topot kopita. Pogleda uz kanjon i ugleda Crnog Psa kako strelovito juri za njima.

— Predaleko je da se vraćamo — dovikne čitajući Sidewinderove misli. — Kiša je već počela na vrhovima i voda se skuplja. Malo dalje ima greben koji vodi iz kanjona. Možda uspijemo stići do njega.

— Ne pitajte ništa — dovikne Sidewinder ostalima. Potjerajte konje najbrže što možete i slijedite nas.

Potjerali su konje trkom kad su pale prve krupne kapi kiše. Oluja se sve više približavala a munje su sijevale bez prestanka. Bilo je mračno kao u rogu.

Grom udari u stijenu nedaleko od njih, a za njim kiša počne lijevati u mlazovima. U hipu su bili mokri do kože, no Sidewinder nije imao vremena o tome razmišljati. Za njima će za nekoliko trenutaka dojuriti bujica.

U daljini se već čula tutnjava

koja sigurno nije bila ni od vjetra ni od gromova. Bio je to sve jači huk nadolazeće bujice. Sidewinderovo čelo orosilo se znojem koji je kiša isprala istog trena. Munja je sijevnula osvjetljavajući konje koji su jurili kao sumanuti.

A tada Crni Pas naglo skrene konja udesno. Pred njima se pojavio stjenoviti greben što je vodio iz kanjona. Nije bilo vremena da provjere njegovu čvrstinu ili kamo vodi. Huk bujice već je nadjačao tutnjavu gromova i fijukanje vjetra. Crni Pas ih je predvodio, a Sidewinder je s Orom zastao da ih propusti naprijed. Predosjećajući opasnost, zlatni se pastuh na kraju i sâm uputi uz klizavu stijenu.

Jedva su se uspeli nekoliko metara od dna kanjona, kad je naišla bujica. Vodeni zid dojurio je strahovitom brzinom noseći sve pred sobom. Prvi val bujice prošao je pokraj njih zapljusnuvši konjske noge. Kiša je i dalje padala i razina vode se neprekidno dizala.

Indijanac se nastavio uspinjati dok je voda pod njihovim nogama i dalje rasla, ali sad malo sporije.

Jedini način da se izvuku bio je da nastave uspon.

Greben ih nije štito od kiše koja je padala u gustim naletima. Vrh je još bio daleko, a pod svjetlom munje ugledali su pred sobom samo mali dio uspona. Drugog puta nije bilo.

Samo nekoliko metara ispod njihovih nogu kovitlala se bijesna bujica sudarajući se sa stijenama kanjona i stvarajući opasne vrtloge.

Boreći se protiv vjetra i kiše, nastavljali su dalje prema vrhu.

S male stjenovite izbočine lijevo od njih voda se slijevala u jakim mlazovima. Pažljivo koračajući, konji su zaobilazili stijenu. Crni Pas bi se zaustavio i zatim nastavljao put ostavljajući im dovoljno prostora da prođu. Jim, Clay i Rita brzo su prošli to opasno mjesto.

Taj trenutak grom je udario negdje vrlo blizu i munja je osvijetlila Amy koja je upravo prolazila ispod vodopada. Iznenada njen konj zatetura pod naletom vjetra. Šešir joj sleti s glave i ona padne za njim u vodu.

Zahvaćena tamnim vodenim kovitlacem, nestajala je i pojavljivala se ponovo na površini. Na njezin prestrašen krik svi su se okrenuli i zagledali u vodu. Nekako joj je uspijevalo da se održi iznad vode držeći šešir u ruci.

Sidewinder naglo zaustavi. Ora prateći istodobno pogledom kako je voda nosi prema sredini bujice. Kad ju je struja odbacila gotovo na samu stijenu kanjona, pokušavala se uhvatiti slobodnom rukom za vrhove stijena. Omotavši uzde oko sedla, Sidewinder brzo oslobodi laso polažući svu nadu u prvi pokušaj. Znao je da za drugi možda neće biti vremena. Malo niže, Amy ispliva na površinu uz izbočinu koju su baš bili obišli i nekako se uhvati za nju. Bila je predaleko da bi je mogao dohvatiti s mjesta na kojemu je bio, a i vjetar mu je zanosio laso. No, bilo je jasno da se ona neće uspjati dugo zadržati na toj stijeni. Osim toga, već se smračilo i gotovo se ništa nije vidjelo.

Djevojčina ruka mogla je sva-

kog trena popustiti i tada će je voda odnijeti unepovrat. Kako ništa drugo nije mogao učiniti, Sidewinder skoči u vodu. Bio je dobar plivač, no u toj bi se bujici teško izvukao da je bio i bolji. Uspijevao je tek malo promijeniti smjer. Voda ga je nosila kao i Amy.

Amy se čvrsto i odlučno držala za stijenu. Šešir je još stiskala u ruci. Sidewinder pusti da ga voda odnese malo iza nje, tako da ju je mogao dohvatiti rukom ili nogom, boreći se istodobno protiv bujice koja ga je snažno vukla za sobom. Amy ga opazi tek kad je bio sasvim uz nju.

— Pusti šešir! — povikao je Sidewinder nadjačavajući tutnjavu bujice i oluje.

— Ne mogu! — doviknula je i istodobno progutala prilično vode.

Sidewinder opsuje. Nije bilo vrijeme za svađu. Već je osjećao, zabijajući nokte u stijenu, kako mu se na rukama stvaraju posjekotine, a prijetila je opasnost da mu se isto dogodi i na nogama. Nalet vjetra umalo ga otrgne od stijene. Uspio je uhvatiti Amy lijevom rukom u trenutku kad je, izgubivši oslonac, pokušala naći novi. Približavala se stijeni centimetar po centimetar, a voda iza ruke kojom ju je držao ostavljala je crveni trag.

Ocijenivši odmah prilike, Crni Pas naredi ostalima da ostanu u sedlu. Mogli su samo smetati na uskom puteljku, a i konji bi se teško održali na njemu da je još netko sjahao.

Indijanac se osvrtao pokušavajući pronaći način da pomogne Sidewinderu i Amy. Ali ništa se nije moglo uraditi. Put je bio

suviše uzak i klizav da bi se itko od njih mogao spustiti. Crni Pas bio je na čelu, između njega i njegova prijatelja bila su četiri konja.

Dok ih je voda bacala s jedne strane na drugu a kiša i dalje padala, Sidewinder je bjesomučno razmišljao kako da se on i Amy izvuku iz bujice. Krajičkom oka ugleda Ora.

Veliki je pastuh još stajao na mjestu na kojemu ga je ostavio, a sa sedla mu je visilo laso koje je Sidewinder bio pokušao dobaciti Amy. Kad bi mu nekako pošlo za rukom da dohvati užu, uspio bi možda izvući Amy i sebe iz ledenog zagrljaja bujice. Zazviždio je oštro dva puta. Oro naćuli uši i krene oprezno dolje, klizavim putem.

Sidewinder shvati da se on i Amy moraju nekako približiti putu. Djevojka se počela polako pomicati duž stijena, što je zahtijevalo nadljudski napor. Sve je više tonula u vodu, no ipak se približavala grebenu. Odjednom joj se ruka izmakne i ona potone. Njezin put nizvodno presiječe Sidewinderova ispružena ruka koja je uhvati u zadnji tren. Našla se ponovo na površini kašljući i dašćući, nastojeći da se uhvati za nešto čvrsto. Stegnuvši zube, Sidewinder se čvrsto držao, nesposoban da bilo što poduzme. I najmanji njegov pokret mogao bi Amy ponovo baciti u bojicu. Amy je još držala svoj šešir.

— Ne mogu više! — povikala je u vjetar.

— Moraš! — zaurao je Sidewinder. — I pusti taj prokleti šešir!

— Ne! — dopro je kroz vjetar njezin jasan odgovor.

S većom odlučnošću Amy nastavi put prema grebenu. Uspjeli su se nekako dovući do okuke gdje se put sastajao sa grebenom. Tu je bujica bila najjača, pa se činilo da će ih svakog trenu povući za sobom.

Iznad njih stajao je Oro čvrsto na nogama, a užu mu je visilo sa sedla nekoliko centimetara ispod ruba stijene. Beskrajno polako, boreći se protiv struje, Sidewinder se uspio uspraviti i dohvatiti kraj lasa.

A zatim se, čvrsto držeći užu, spustio ponovo u vodu. Držeći jednom rukom Amy, Sidewinder se nekako uspio provući kroz omću lasa koja je tako postala njihov pojas za spasavanje.

Tutnjava je prestala, iako je kiša još padala nošena snažnim vjetrom. Sidewinder je uspio nekako omotati užu oko sebe dok je Oro stajao čvrsto se upirući nogama. Oslobodivši ruke i pronašavši kakav-takav oslonac za noge, Sidewinder je čvršće uhvatio Amy, digao je i prebacio iznad ruba grebena. Nekoliko sekunda poslije, uspeo se i sâm poprativši to gomilom psovki pošto je, tražeći oslonac, rukom uhvatio mali kaktus što je rastao na grebenu.

Amy je nekoliko trenutaka ostala ležeći na ledima kašljući. Sidewinder se uspravi na koljena, a zatim sjedne na pete ispitujući ranjenu ruku. Pustio je Amy da dođe do daha, no znao je da se tu ne smiju zadržavati.

— Jesi li dobro? — upitao ju je kad je prestala kašljati.

Ona zakašlje još nekoliko puta a zatim kimne glavom.

– Mogao si se utopiti – promuća.

Sidewinder slegne ramenima i ustane. Pomogao joj je da se uspravi.

– Bit će bolje da krenemo. Uskoro će se posve mračiti.

Kiša je bila sve slabija. On podigne Amy u Orovo sedlo, jer vjerojatno se ne bi uspjela popeti uz klizav greben do svog konja. Uzjaše zatim iza nje, a Clay povede Ora uzevši ga za uzde. Crni Pas, zadovoljan sretnim ishodom, već je nastavio put.

Pred njima je bila oštra okuka. Nisu imali ni približnu predodžbu kamo je put dalje vodio i je li uopće nekamo vodio. Uspon je bio sve strmiji.

Crni Pas nastavljao se penjati osvrćući se povremeno da bi provjerio je li iza njega sve u redu. Počeli su se pomalo osjećati kao planinske koze, je put je postajao sve uži. Ispriječila im se još jedna gotovo okomita strmina koju su konji jedva svladali.

Malo puta što je još ostalo skretalo je naglo udesno, pa su se konji morali gotovo priljubiti uza stijenu da ne padnu u uski procijep s lijeve strane. Kopita su tupo odjekivala dok su puževim korakom napredovali oko stijene iza koje se, kao nekim čudom, put ponovo širio vodeći niz prostrani planinski obronak. Još je bilo prilično strmo, no u usporedbi s putom koji su prošli planinske su strmine bile poput široke prerije.

Sa Crnim Psom na čelu, potjerali su konje u kas. Sidewinder se počeo osvrutati tražeći mjesto na kojem bi se mogli

ulogoriti. Napetost je polako jenjavala.

X

Kiša je sasvim prestala dok su podigli logor i pripremili večeru. Kad su završili s jelom, još su se iz daljine čuli gromovi, no ti su sve tiši i djelovali su gotovo umirujuće. Odbljesci munja bili su sve slabiji, a s neba su počele žmirkati zvijezde.

Poslije večere prvi je stražu čuvao Crni Pas. Clay i Rita odmakli su se malo od vatre i, stojeći u sjeni, tiho razgovarali. Očito su osjećali potrebu da ostanu malo nasamo.

Sidewinder je pogledao za njima, pa zaključi da nema nikakve opasnosti ako se malo udalje. Sve tragove koji su ostali za njima isprala je kiša, a na stijeni nisu čak ni bili vidljivi. Odlučio je da ovdje ostanu i odmore se jedan dan, te da usput pokušaju stvoriti nekakav plan.

– Htjela bih ti nešto reći – prekine ga Amy u razmišljanju.

Sidewinder pogleda prema mjestu gdje je sjedila. Kosa joj je još bila mokra, a u ruci je držala svoj zgužvani šešir.

– Što? – upita kratko.

– Riječ je o novcu što ga je ona trojka pokušavala oteti od nas – reče ona ozbiljno pružajući mu šešir. – Ovdje je.

Zagledavši se malo začuđeno, Sidewinder je okretao šešir u ruci. Jim prostrijeli Amy pogledom punim negodovanja.

– Unutra – nastavi ona uporno. – Moj muž ga je ušio u podstavu.

Mrmljajući nešto samom sebi u bradu, Jim s velikom pažnjom počne čistiti revolver.

Nikad Sidewinder nije razmi-

šljao o šeširu osim kao o ne baš suviše uspjelom pokušaju da se ručno napravi šešir od kože. Opipavajući ga, osjećao je zadebljanja s unutrašnje strane i na obodu. Bilo je malo vjerojatno da bi ikome palo na um tu tražiti novac.

Dok joj je vraćao šešir, obuzme ga sumnja.

– Nisi valjda skočila u vodu za šeširom?

– Ne, nisam – nasmije se Amy. – Ne bih za to imala dovoljno hrabrosti.

– Niti bi bila tako luda, nadam se – dodao je Sidewinder.

– Željela sam samo da znaš gdje je novac.

– Mislim da je dobro postupila – upao je Jim. – Da ga je ispustila, što bi bilo s nama?

– Možda bi vam bilo bolje nego ovako – reče Sidewinder.

– Našli biste neki drugi komad zemlje. Ovako srljate ravno u revolveraški okršaj, no to i sami znate.

Jim mu dobaci osmijeh od kojega Sidewindera prodoše hladni trnci.

– Sad to ionako više nije važno – reče on mirno. – Nije ga ispustila i mi još idemo na sjever.

Ne rekavši ništa više, dječak ustane i udalji se zabavljajući se svojim oružjem.

– Htjela bih prošetati – reče Amy ušajući i jednom rukom pridržavajući deku oko ramena.

Sidewinder ustane i pridruži joj se. Iza njih čulo se škljocanje praznog revolvera. Amy zabrinuto pogleda preko ramena. Sidewinder je znao kako se osjeća. Jim je vježbao svakoga slobodnog trenutka, s punim i

praznim revolverom. Svaki dan bio je sve brži. Mogao je pogoditi zeca u trku. Sidewinder ga je stalno držao na oku. Jim Sanders mogao im je samo donijeti neprilike. Osjećao je to u kostima.

Bili su se prilično udaljili od logora kad se kroz granje pojavio mjesec. Šutjeli su. Sidewinder je stajao sa strane promatrajući njezin profil.

– Zar nije prekrasno – promrmlja Amy promatrajući mjesečinom obasjane vrhunce.

– Da, prekrasno – ponovi Sidewinder, no bilo je jasno da pri tom ne misli na planinske vrhove.

Amy se tiho nasmije i okrene da ga pogleda u oči dok je on koraknuo prema njoj. Osjećao je kako mu srce ubrzano kuca.

Zagrljio ju je nježno, osjećajući pod rukom oblinu njenih ramena. Amy tiho uzdahne pripijajući se uz njega. Zatim mu ruke kliznuše pod deku. Privukao ju je čvršće u zagrljaj. Osjetio je čvrstoću njenih grudi i mekoću kože dok joj je srce sve brže kucalo.

Uklonivši joj rukom kosu s lica obaspe je poljupcima. Ona nešto tiho promrmlja i pomakne se a deka joj sklizne s ramena na zemlju. Nagnuo se i nježno je poljubio. Uzvratila je strastveno. Stajali su u čvrstom zagrljaju od kojeg im je nestajalo daha.

Otkopčao je pojas s revolverom i ponosno se okrenuo Amy. Stajala je još na istom mjestu smiješeći se u očekivanju. Sidewinder je privuče i poljubi dugim, strastvenim poljupcem. Zatim je podigne i nježno položi na deku. Ležeći i dodirujući ga,

Amy je osjećala kako joj se tijelo oblikuje prema njegovom, dok im je srebrna hladnoća mjesecine i noći bila jedini pokrivač. Nikad se prije nije tako osjećala. Čak ni sa Zackom. Nikad prije nijedan muškarac nije u njoj uspio razbuditi takve osjećaje.

Mjesec se bio sakrio iza oblaka kad su se vratili u logor. Sve je bilo tiho. Rita je skuhalo kavu, a Clay je sjedio po strani i pušio. Jima nije bilo u blizini.

Amy je bila svjesna Sidewinderove zaštitničke ruke na svom ramenu. Svaki put kad bi se dodirnuli, obuzela bi je neka čudna toplina. Sad joj se najednom putovanje, što ga je željela čim prije završiti, činilo prekratkim. Željela je da potraje što dulje; znala je da će, kad jednom stignu na cilj, Sidewinder zajedno sa Crnim Psom ponovo odjahati nekamo u planine. Rekao joj je to još u Tucsonu i znala je da će tako i biti. Bio je čovjek koji se nije mogao smiriti na jednom mjestu, ali, iako je znala da će joj biti teško, nije ga željela zadržavati.

Sidewinder je posljednji čuvao stražu te noći. Nije očekivao nikakvih inženaderenja i nije se prevario. Kojoti su zavijali u daljini kad se sunce pojavilo na istoku. On je pristavio vodu za kavu prije nego što su se ostali probudili. Magla se polako dizala, zakratko će sunce žestoko zapeći jer ljeto je upravo počelo. Još prošle je noći zaključio da su ovdje gotovo sasvim sigurni i odlučio da ostanu ovdje dan ili dva odmarajući se i loveći.

Dok je ispijao prvu kavu, pridruži mu se Clay.

– Ne vidim nigdje Crnoga Psa – reče Clay sklopčavši se uz vatru.

– Tu je negdje. Sigurno izviđa ili lovi. Namjeravam i sâm malo prošvrljati oko čim sunce izađe.

– Ja ću ostati ovdje i pripaziti malo – ponudi se Clay.

Sidewinder kimne glavom. Čučajući uz vatru ugleda Jima na drugoj strani. Dječak je navikao da pripaše pojas s revolverom čim bi ustao.

– U ovim krajevima ima Indijanaca – reče Sidewinder Clayu. – Neće biti naodmet da malo pripazimo.

Jim je nešto tražio po bisagama u kojima su držali namirnice, a zatim se pojavi s povećim komadom slanine i tavom.

– 'jutro – reče i velikim nožem počne rezati slaninu.

Komadići slanine ubrzo su cvrčali na vatri dok im se miris širio okolo. Amy i Rita pridružile su im se kod vatre.

S puškom pod rukom, Sidewinder pojede na brzinu nekoliko komadića slanine.

– Nemojte se udaljavati iz logora i budite na oprezu – dobaci im udaljavajući se brzim koracima.

Bio je navikao na pješačenje. A to je bio i najbolji način kretanja u lovu. Naišao je na nekoliko potoka što su još tekli niz obronke poslije jučerašnje oluje. Za nekoliko dana ili tjedana korita će im opet presušiti.

Lov je bio uspješan. Ptice i životinje, koje su se skrivale za oluje, sad su izašle da potraže hranu. Jedva je odmakao od logora, kad je ugledao prve stanovnike te sure planine. Pokraj njega projurio je najprije kojot,

vrlo zaplašen. Čuo je kako se negdje u daljini glasa jato prepelica, a iz nekog udaljenog kanjona javljala se i kanjonska ptica. Životinjski tragovi bili su svuda oko njega, a čuo je i groktanje divljih svinja.

Ubrzo je uhvatio tri zeca i krenuo natrag prema logoru pažljivo izbjegavajući malog tvora koji je trčao usporedno s njim. Brzim korakom približavao se hridini što ga je dijelila od logora, kad opazi Crnog Psa kako ide prema njemu. Preko ramena nosio je malu divlju svinju, a pod rukom snop bilja za čije je korijenje Sidewinder znao da je jestivo.

— Danas ćemo dobro večerati — reče Crni Pas u šali, a zatim ozbiljno doda: — Planina je čista, onoliko koliko sam uspio otići prema sjeveru. Nema nikakvih tragova.

Sidewinder je upravo zaustio da nešto kaže, kad se začuše pucnjevi. Okrenuo se tako naglo da je zamalo pao.

Zbunjen, Crni Pas zagledao se u Sidewindera kao da od njega očekuje objašnjenje. Nije bilo sumnje odakle su dolazili pucnjevi. A nije ni moglo biti razloga za pucnjavu, osim ako Jim nije opet vježbao iako ga je Sidewinder upozorio da to ne radi. No istodobno je osjećao da to nije bio razlog pucnjave. Okrenuli su se i trčeći uputili prema logoru.

Penjući se uz liticu nad logorom, usporili su i zatim se oprezno uspužali na njezin vrh. Ako je dolje bilo nekih neprilika, ne bi imalo nikakve svrhe uletjeti bezglavo u njih. Bit će bolje da najprije osmotre što se događa. Sidewinder je smjestio

logor na čistinu, jedino je u pozadini bila litica i jedan grm. Upasti u logor neopažen bio bi pravi podvig. Ostavili su ulov na gomili i počeli se šuljati, no žbunje i kaktusi onemogućavali su im pogled na logor. Morali su prići bliže. Napokon su se smjestili tako da su pred sobom vidjeli logor s nekih tridesetak metara.

U logoru je bio jedan nepoznat konj. Uzde su mu bile spuštene, a na zemlji pokraj njega ležao je čovjek. Sidewinderov mozak brzo je radio. Amy i Rita stajale su uplašeno pozadi. Clay je imao pušku u ruci, ali ona nije bila uperena u čovjeka. Jim je stajao ispred njih s revolverom u ruci. Iza njih, već prilično daleko, jahala su dva jahača prema sjeveru.

Sidewinder i Crni Pas ustanu i krenu prema logoru. Amy im blijeda lica požuri u susret. Sidewinder je zagrlji na tren, a zatim se pridruži Crnom Psu koji je već klečao uza čovjeka na zemlji. Okrenuli su ga. Bio je to Shem. Onaj Shem koji ih je pratio kroz cijelu pustinju s Amosom i Tomom Naryjem. Bio je mrtav. Sidewinder najprije klekne, a onda sjedne na pete i uzdahne. Bila je zagonetka kako su ta trojica uspjeli pronaći logor. Vjerojatno su im bili na tragu prije oluje i sada su pukim slučajem nabasali na njih. Jedan od njih bio je mrtav, a ostala su dvojica već daleko.

Crni Pas skrene Sidewinderu pažnju na put metka. Bio je prošao ravno kroz srce. Sidewinder nije ni trenutak bio u dilemi tko ga je mogao ubiti.

— Što se dogodilo? — upita ustajući i obraćajući se Clayu.

— Sve se zbilo strahovito brzo. Vidjeli smo jahače kad su nas već skoro napali. Rekao sam Jimu da se ne miče dok ja ne uzmem pušku ali čini se da me nije čuo. Kad su dojahali, Jim je već bio pred njima. Rekao im je da upotrijebe svoje pištolje ili da odu. Ovaj je ovdje — Clay pokaže na Shema — počeo izvlačiti revolver. Jim je bio brži. Ja sam ga štitio puškom. Ostala dvojica nisu bila baš raspoložena za dvoboj pa su odjahala.

Sidewinder pogleda u Jima.

— Zaslužio je da bude ubijen — reče Jim hladno. — Učinio sam nama uslugu. A možda i nekim drugim ljudima.

Glas mu je bio miran. Tada sabrano izbacila iz bubnja praznu čahuru i stavi novi metak. Gledao je u leš kao da ga se to ne tiče.

— Jedino žalim što nisam sredio i drugu dvojicu — reče gledajući Sidewindera.

U očima mu je bio izazov, kao da je očekivao da ovaj nešto učini ili kaže.

Sidewinder je ledenim pogledom prelazio s dječaka na mrtvog razbojnika i natrag, a Jim je stajao miran kao da su na izletu. Čovjek, bez sumnje prvi kojega je Jim ubio u životu, ležao mu je pokraj nogu, a njega je to dirnulo jednako kao da je zgazio mrava.

Bilo je teško ustvrditi je li Jim bio tako dobar s revolverom ili je bila posrijedi sreća, ili spoj sreće i spretnosti. No, Sidewinder je bio sklon povjerovati da je to bila više vještina nego sreća i to ga je brinulo. Povrh svega, ona dvojica, koja su utekla kao da im gori za petama, mo-

gla su im bez teškoća bilo gdje postaviti zasjedu. Nije se moglo predvidjeti što će uraditi, pa su odsad morali udvostručiti pažnju. Ni trenutka nisu smjeli biti neoprezni.

Jim vrati napunjeni revolver u korice i osmijehnuvši se ponosno pogleda Sidewindera. Taj je osmijeh sve više smetao Sidewinderu.

— Sahrani ga! — dobaci dječaku kratko. Bila je to zapovijed, ne molba.

Clay pokuša nešto reći, no ušutka ga podignuta Sidewinderova ruka.

Činilo se da će Riti pozliti, a Amyno je lice bilo pepeljasto.

Jimovo se lice zarumenilo od bijesa, i Sidewinderu se na trenutak učini da dječak razmišlja o mogućnosti da potegne revolver na njega. No tada se smiri.

— Zašto ja? — upita, dok mu je pogled lutao nekamo u daljinu. Čekao je odgovor oslonjen na jednu nogu, palčeva zadjenutih za pojas revolvera sa samozadovoljnim izrazom lica.

— Zato jer sam ti ja to rekao — odvrati tiho Sidewinder. — Ti si ga ubio, ti ćeš ga i sahraniti.

Stajali su nekoliko sekunda gledajući jedan drugoga. Tada se Jim okrene na peti i ode po lopatu što su je nosili među zalihama. Sidewinder ga je promatrao kako odlazi daleko na rub čistine i počinje kopati. Nadao se da će to Jimu ipak biti pouka, iako nije znao kakva, ali nije bio baš siguran u to.

XI

Dan je bio vedar i sunčan, a s planina je pirkao blag vjetroc. Nick Sullivan sjedio je u stolici

za ljuľanje, nogu podignutih na ogradu. Bio je namršten. Primio je brzjav što mu ga je Ton Nary poslao iz Tucsona. Bilo je to prilično nezgodno. Tako nešto nikad im se prije nije dogodilo. Uvijek su se nakon prodaje njegovi ljudi uspješno pobirnuti za kupca. Nijedan kupac Sullivanove zemlje nije uspio doći tako daleko. Kad bi mu pošlo za rukom da dode do Turkey Canyona, Sullivan je znao da će se i sâm morati umiješati, iako mu nije bilo posve jasno što da poduzme. Tom se, kao i obično, nije potrudio da prilike objasni. Trebalo je razmisliti.

To što se cijela stvar zbivala tako reći, pred njegovim vratima, nije se nimalo svidalo Sullivanu. Osobno nije nikad nikog ubio niti naredio ubojstvo. U prošlosti su doseljenike uglavnom pljačkali, i njima nije preostajalo ništa nego da se vrate odakle su i došli. Takve je upute obično davao svojim ljudima. Nikad nije provjeravao kako su obavili posao. Zanimali su ga jedino rezultati. On se bavio samo prodajom. Ostatak posla obavljali su njegovi ljudi. A sad je to postajao i njegov problem. S tim upornim doseljenicima morao je nešto poduzeti. Najviše ga je brinulo i čudilo kako su se uspjeli provući pokraj Amosa i Shema.

Turkey Canyon bilo je potpuno nezanimljivo mjesto. Sastojao se od nekoliko na brzinu sklepanih straćara; činilo se da se naslanjaju jedna na drugu kako se ne bi srušile. U jednoj od njih bio je dućan i bar, a povremeno je tu bilo i svratište. U jednoj je odnedavna postavljen telegraf i njime su stizale poru-

ke u to udaljeno mjesto. Koćija je prolazila kroz Turkey Canyon samo ako je koćijaš bio raspoložen. Bila je tu i zgrada u kojoj je stanovao i imao ured Nick Sullivan. Odatle je Nick Sullivan povremeno pisao znancima na istoku o tome kako se tu lako kupuje plodna zemlja ili je trgovao konjima. Odavna je Nick Sullivan spoznao da su ljudi velike naivćine kad su posrijedi zemlja ili konji.

Miran i tih, Turkey Canyon bio je idealno mjesto za Sullivanove mutne poslove. U gradiću su Sullivana cijenili. Bio je dovoljno lukav da se prema njegovim stanovnicima ponaša pošteno. Iskren i pošten, takvim se Sullivan prikazivao stanovnicima. To mu je uveliko olakšavalo stvari, a uz to se uvijek našlo podosta budala koje su ga bile voljne podržati ako bi iskrsele kakve neprilike. A gradić je dobrim dijelom i živio od Sullivanova novca.

Žvaćući neupaljenu cigaru, Sullivan se zagleda u široka prostranstva što su sa svih strana okruživala gradić. Bila je to zelena i plodna zemlja. U daljini su se nazirali visoki borovi. Zeleni sag prošaran cvijećem, koji je pokrivao visoravan, počeo je dolaskom ljeta pomalo gubiti svoje šarene boje. Volio je divlje cvijeće. To mu je bila slabost.

Nick Sullivan bio je zgodan muškarac. No u toj njegovoj ljepoti bilo je neke hladnoće. Djeľovao je zapovjednički. Bio je vitak i osrednje visok. Znao je i dobro zapeti, no ne bi se moglo reći da mu je fizički rad baš bio prirastao srcu. Kad mu je bilo petnaest godina, radio je prilić-

no teške poslove. I tada je zaključio da osim umora od teškog rada nema ništa. Njegova rodbina u Ohiju gledala je na to sasvim drukčije i često ga upozoravala da ne valja ljenčariti. Svoje glav, Sullivan je jednostavno nestao ne obavijestivši nikog. Više ništa nije čuo o svojim roditeljima. Nije čak ni znao jesu li živi. A nije baš mnogo ni brinuo o tome. Vodio je život koji je sâm izabrao. I njima je vjerojatno bilo bolje kad je prije šesnaest godina otišao od kuće.

Promatrajući vršak upravo upaljene cigare razmišljao je o onom komadu zemlje što ga je već toliko puta bio prodao. Nastojao je da izvana sve djeluje zakonito, koliko je to god bilo moguće, budući da u ovim krajevima i nije bilo zakona. Nije ga još bilo, no Sullivan je razmišljao unaprijed. Bilo je samo pitanje vremena kad će stići i do tle, a kad se to dogodi, želiò je biti čist. Svakog dana sve je više ljudi stizalo na Zapad. Jednom će stići i do tog zabitog mjesta i tada će morati ustupiti dio te zemlje kako bi mogao i dalje raditi bez teškoća. To je, uostalom, bio njegov stil života – tiho i bez problema. A kad dode vrijeme, napustit će to mjesto i krenuti dalje.

Prema Sullivanovu mišljenju, pametan čovjek trebao je samo upotrijebiti um pa mu je sve bilo dostupno. Nije mu bilo teško zaključiti kako je to divlja i surova zemlja, pa joj stoga trebaju takvi ljudi. To i jest razlog što je unajmio Toma Naryja, Amosa Showa i Shema Wilksa. Oni su radili ono za što su bili i plaćeni, a to je Sullivanu omogućilo da ostane čistih ruku.

Upravo je zbog toga sâm rijetko nosio revolver. Nije odgovarao predodžbi koju je želio stvoriti o sebi, iako je vrlo dobro rukovao tim oružjem. Bio je dobar i s puškom, ali nosio je samo mali derringer kojega je skrivao. U Turkey Canyonu nije ga još nikad upotrijebio. Nitko čak nije ni znao da ima revolver. Promišljen, kakav je bio, nije to nikome ispričao.

Razmišljanje o budućnosti oduzimalo je Sullivanu mnogo vremena. Bio je neka vrsta sanjara, i upravo se tome sada prepustio s nogama na ogradi i njišući se polako na stolici. Mislio je o promjenama koje će doći i koliko valja čekati da do njih dode. Teško je bilo točno reći, no predosjećao je da će doći brzo, vrlo brzo.

Bio je ponovo jedan miran dan. Kukci su zujali unaokolo, konji ispred bara lijeno su repovima tjerali muhe, a u žbunju živahno su cvrkutali vrapci. Nijedan stranac nije prošao kroz grad proteklih dana, pa nije bilo ni prilike za trgovinu. Jedini posao u toku bio je onaj s doseljenicima s juga: onima o kojima je Tom javljao u svom brzopletu. Sullivan je razmišljao o njima, ali nije se baš previše time opterećivao, kad kroz dim cigare primjeti dva jahača kako se približavaju velikom brzinom.

Povukao je još jedan dim, a zatim je ustao namrštivši se. Stolica se od njegova naglog pokreta izvrnula. Držeći jednom rukom cigaru a drugu u džepu, Sullivan je stao na vrh stepenica i čekao. Nije bilo sumnje tko su ta dva jahača. Sullivan je Toma mogao prepo-

znati na milju, a Amos je jahao pognut kao lisica u kokošinju. Pitao se gdje je Shem.

Dva jahača približavala su se galopom. Sullivan je doživio dovoljno neprilika u životu i nije mu bilo teško naslutiti kakve vijesti donose. Nešto nije bilo u redu još prije nego što su ta dvojica naglo zaustavila konje pred njim, Sullivan se hladno pomirio s tim zaključkom.

– Što nije u redu? – upita mirno.

Tom sjaše smrknuta lica. Nije bio od ljudi koji bi bilo pred kim ustuknuli. Sullivanov bijes nikad ga nije plašio. Stao je točno pred Sullivanom i pogledao ga ravno u oči.

– Bilo ih je malo više od šačice, kako si ti rekao na početku – zareži Tom. – I taman kad smo se riješili viška, ženi i dječaku se pridružio jedan revolveraš. Zove se Sidewinder. Vjeruj mi da je zaista brz i lukav. Opasniji je od divljeg vuka.

– Sredili ste i gore od njega – odreže Sullivan. – Što vas je spriječilo da ne sredite i njega?

– Zadržali smo se u Tucsonu. Kad smo ih napokon stigli, nekoliko dana južnije odavde, ono se dijete pretvorilo u pravog revolveraša – pričao je Tom mr-godno. – Osim toga u Tucsonu su se spetljali s još nekim tipom i njegovom ženom i sad putuju zajedno. Dječak je sredio Shema kao da ovaj još siše mlijeko na dudicu. Pogodio je ga točno u srce. Tip koji im se pridružio u Tucsonu pokrivao je maloga cijelo vrijeme puškom. Nismo imali nikakvih izgleda, pa smo se uputili ovamo. Nisu iza nas više od dan jahanja.

Povukavši snažno nekoliko dimova, Sullivan kratko kimne.

– U redu. Pobirnut ćemo se za njih ovdje. Vas dvojica sklonite se negdje i nastojte da vas nema na vidiku kad se oni pojave.

Dok ih je promatrao kako odlaze ulicom, počeo je ozbiljno razmišljati o prilikama s kojima će se uskoro morati suočiti. Nasilje, to je dobro znao, nije bilo jedino rješenje. Primjenit će ga ako bude nužno, no ako ih uspije obmanuti tim bolje. Spuštajući se ponovo u stolicu, počeo je razmišljati o događajima povlačeći iz cigare koja je bivala sve kraća.

Razmatrao je ono što je Tom rekao o strancu, ženi i dječaku. Bili su tu još taj drugi čovjek i njegova žena. Postojala je mogućnost da Amy Cochran i taj dječak, James ili kako mu je već ima, nemaju papire kojima mogu dokazati da su zaista platili polovicu zemlje i da je ona njihova. Tada bi mogao odbiti da im preda zemlju. Bilo je čak moguće da nemaju novca da isplate ostatak, no to je bilo malo vjerojatno. Ipak Tom i njegovi momci nisu uspjeli pronaći novac. Gdje su ga držali? Padne mu na um da je trojka možda pronašla novac i zadržala ga za sebe. Ali da jesu, zar bi se vratili natrag?

Mogla se, uostalom, uvijek dogoditi neka nesreća, čak ako bi se ti ljudi naselili na zemlji. To je bila posljednja mogućnost o kojoj je želio razmišljati. Mogao ih je isto tako zaplašiti i natjerati da mu prodaju zemlju i odsele. Ponuditi im nekoliko stotina dolara. Kad bi bili do-

voljno pametni i uzeli taj novac, on bi opet imao zemlju, a oni nešto novaca. To bi mu se također isplatilo.

Sullivanovi planovi bili su, kao i obično, razumni i logični. Nije se smatrao potpuno bezosjećajnim i grubim čovjekom. Na kraju krajeva, ženin muž i dječakovi roditelji bili su mrtvi. To nije bilo predviđeno u njegovim planovima. Nijedan od njegovih ljudi nije dotad ubio, barem on nije ništa o tome znao, bilo kojeg doseljenika. Sullivan je dobro poznao sve opasnosti svoga posla i takvima ih je prihvaćao. No volio je sâm sebe uvjeriti kako su dotad njegovi ljudi samo pljačkali doseljenike i zatim ih puštali. Ljudi su, usotalom, imali u životu i većih nevolja. Nije želio ubojstva, nego profit, i u tome je bio vrlo vješt. Kad dode vrijeme da profit neće moći ostvariti bez ubijanja, on će otići.

XII

Sidewinder i Crni Pas zaustavili su se nedaleko od Turkey Canyona čim su ugledali prve zgrade. Jim i Amy bili su uz njih, a Clay i Rita nekoliko koraka straga. Crni Pas je opazio tragove dvaju konja, a odgovarali su tragovima koje su zatekli u logoru onaj dan kad je Jim ubio Shema. Dva traga vodila su ravno u grad.

Od tog je dana Jim bio sve nesnošljiviji. Na svaku riječ koju bi mu uputili odgovarao je grubo i kratko, a potom bi zašutio. Nešto ga je mučilo, no Sidewinder nije znao što. Pokušao je pogoditi, ali bez uspjeha. Jim je bio mlad i znao je rukovati revolverom. Bio je, osim toga i

brz. Možda još ne dovoljno brz, no uz pomoć iznenađenja mogao je srediti i iskusnog revolveraša. Vježbajući, postat će još brži. Ako bude živio dovoljno dugo, Sidewinder je bio u to uvjeren, postat će jedan od najbržih revolveraša. No teškoća je bila u tome što je i Jim to znao. U njemu je neprekidno ključao bijes, poput rane koja nikad ne zarasta. Bio je spreman izazvati cijeli svijet, sve odjednom ili jednog po jednog. Jim je namjeravao da upadne u Turkey Canyon u velikom stilu, no Sidewinder je bio pametniji. Jim još nije bio dovoljno brz da se suprotstavi jednom zaista dobrom i iskusnom revolverašu, a čak i da je bio, trebalo je biti više nego brz s revolverom da bi izvukao živu glavu kad stvari krenu svojim tokom.

Sidewinder pogleda prema gradu, a zatim ljude koji su ga slijedili. Zagleda se zatim u Jimu. Već je odavna odustao od toga da se s momkom ophodi nježno; samo ga je snaga veća od vlastite mogla držati na uzdi.

— Želim da Rita i Amy ostanu straga kad ujašemo u grad — reče tiho. — A ti — okrene se Jimu — približiš li samo ruku tom revolveru a da nemamo za to prokleta dobrog razloga, složit ću ti je.

Nešto oštro zasja u Jimovim očima dok je gledao u Sidewindera. Nije odgovorio, no dobro je razumio što mu je Sidewinder rekao i to mu je bilo dovoljno.

Bilo je još rano kad su ujahali u grad. Ovaj je put Crni Pas ostao s njima. Turkey Canyon nije bio ništa drugo doli hrpica

sklepanih kuća i jedna prašna ulica. Zemlja koja je pripadala Amy i Jimu udaljena je još dan i po jahanja prema sjeveru, no ovdje su trebali pronaći čovjeka kojemu će isplatiti ostatak duga. Sidewinder pomisli da ga vjerojatno neće teško pronaći u tako malome mjestu kao što je Turkey Canyon.

Tek što mu je to palo na pamet, opazi na nekoj verandi čovjeka kako sjedi s nogama na ogradi i puši cigaru. Na sebi je imao kožnu jaknu, čistu košulju i hlače. Tako nešto nije se nosilo u pustinji ili u planinama. Šešir je bio navukao preko očiju stvarajući dojam kao da drijema ili kao da ne obraća pažnju na ono što se događa, a zapravo se ništa i nije događalo. No malo je okrenuo glavu prema njima, a i šešir, uoči Sidewinder, nije mu bio baš sasvim preko očiju. Stolica u kojoj je sjedio bila je nagnuta unatrag. Možda iz nje nije mogao vidjeti orla na nebu, ali mogao je u svakom slučaju vidjeti sve drugo. Vršak cigare svijetlio mu je pod šešir kad su se zaustavili nekoliko koraka od njega. Samo pogled bio je Sidewinderu dovoljan da shvati da je to čovjek kojega su tražili.

— Dobar dan — reče im ovaj prijateljski.

— Sjašite i nadite sebi stolice. Ovuda baš ne prolazi mnogo stranaca.

Govor mu je bio vrlo tečan. Dok se Sidewinder uspinjao stepenicama, on je ustao. Odgurnuo je šešir sa čela i s cigarom u ustima i jednom rukom u džepu pružio je drugu Sidewinderu.

— Ime mi je Sullivan — reče.

— Nick Sullivan. — To je rekao dovoljno glasno da ga i ostali čuju.

Bez oklijevanja Sidewinder prihvati Sullivanovu ruku i istodobno ga odmjeravajući. Stisak mu je bio čvrst i pun samopouzdanja. Sidewinder je znao da Sullivan isto tako promatra njega. Sretao je već i prije ljude poput Sullivanova. Bio je otmjen i tih, nije nosio revolver, ali nije bio čovjek koji bi hodao nezaštićen. Imao je negdje skriven revolver. Sidewinder ga je mogao nanjušiti na milju. Nije ga dođue vidio, ali znao je da ga ima. Tih govor i otmjeno ponašanje služili su Sullivanu da protivnika iznenadi nespremno. Sidewinderu nije trebalo mnogo da shvati da Nicku Sullivanu ne smije okrenuti leđa.

— Sidewinder — predstavi se — a ovo su Crni Pas, Clay i Rita Everett, Jim Sanders, Amy Cochran. Jim i Amy žele s vama završiti jedan posao.

Sullivan se nasmiješi, a zatim izvadi cigaru razmahujući nju me po zraku dok je govorio.

— Cochran i Sanders — reče prijateljski. — Vi mora da ste došli radi onog komada zemlje sjeverno odavde. No mislio sam da će vas biti pet. — Pogleda zatim u Amy — A vaš muž, gdje je? — uspio je čak djelovati zabrinuto.

— Mrtav je — odgovori Amy kratko.

— Sidewinder nije bio takva budala da makar i trenutak povjeruje kako Sullivan ne zna što im se sve dogodilo na putu i najvjerojatnije što se dogodilo u New Orleansu. Želio je jedino da sasluša malo tog čovjeka, ot-

krije kako reagira i predvidi njegove planove i moguće poteze. Da vidi kako dugo namjera-va igrati svoju ulogu. No ono sa čim Sidewinder nije računao, bio je Jim.

— Znaš ti vrlo dobro da je njezin muž mrtav, a i moji roditelji isto tako — odreže Jim kratko. — Ubili su ih tvoji ljudi.

Povukavši još jedan dim iz cigare, Sullivan upitno podigne obrvu dok su mu oči bile prikovane na dječaku.

— To su vrlo ozbiljne optužbe, sinko. Osobito ako za njih nemaš dokaza — reče Sullivan ne mijenjajući ton.

— Ne trebaju mi nikakvi dokazi. Znam sve i bez njih. I ne zovi me sinko!

Sullivan se okrene prema Sidewinderu stresajući laganim pokretom pepeo sa cigare.

— Bit će bolje da svom mladom prijatelju kažete kako stvari ovdje stoje — a zatim će, okrenuvši se ponovo Jimu, tobože zabrinuto: — Ti nosiš revolver. Ljude su ubili i zbog manjih razloga od optužbe koju si upravo iznio protiv mene.

Sullivan se ponašao vrlo sigurno. Turkey Canynon, zaključivši Sidewinder, bio mu je u džepu. Ljudi u gradiću bili su mu prijatelji i sigurno će ga podržati. U to je bio uvjeren.

Jim je mislio drukčije.

— Samo pokušaj! — eksplodirao je glasom punim mržnje.

— Jime! — uzviknula je Amy.

Clayeva ruka bila je blizu revolvera dok je očima pretraživao grad. Crni Pas držao je svoju pušku prekrštenim rukama.

— Zaveži! — Sidewinder naredi Jimu kroz zube.

— Samo udi i pripaši revolver

— vikao je Jim zanemarujući Sidewinderovu naredbu. — Čekam te ovdje!

Sidewinder side s pločnika dugim korakom i zaustavi se pred Jimom. Nekoliko trenutaka gledao ga je u oči, a zatim stojeći između Jima i Sullivana naglo izvuče Jimov revolver. Prije nego što ga je Jim stigao zaustaviti, mirno izvadi metke iz njega a potom ga vrati u korice.

— Moraš još mnogo toga naučiti, momče — Sidewinderove riječi dopirale su samo do Jimovih ušiju. — On u ovome gradu ima više svojih ljudi nego pas buha. Ali oni mu ne bi bili potrebni, sam bi te sredio. Vjerojatno bi uživao u iznenadnom izrazu tvoga lica kad bi te stigao njegov metak. A sad se gubi u onu šumicu prema sjeveru i smiri se dok mi ne dode-mo.

U Jimovu pogledu i izrazu nije bilo ničeg blagog dok je tamnim očima i stisnutih usta odmjeravao Sidewindera. Mršavo mu je tijelo bilo napeto poput užeta. Prvi put ga je Sidewinder prešao. Bilo je teško reći u kakvim će odnosima biti poslije toga.

— Ovo ti neću zaboraviti — reče Jim tiho, i posve hladnim glasom.

Ukočeno okrene svog konja i polako krene prema udaljenom drveću. Amy je gledala za njim otvorenih usta.

— Bit će bolje da krenem za njim — reče Amy predajući Sidewinderu zamotuljak u kojemu su bili dokumenti i novac koji su izvadili iz njenog šešira.

— I ja ću s tobom — ponudi se Rita.

– Bit će najbolje da i ti odeš s njima – reče Sidewinder Clayu.

Nekoliko je trenutaka Clay oklijevao osvrćući se po prašnom gradiću. Pogled mu se zaustavi na Crnom Psu koji je mirno sjedio u sedlu s puškom u ruci. Uvijek oprezan, sad se doimao mirno i opušteno. Iako je bio gotovo nevidljiv, pokazalo se u toku ovih tjedana putovanja da je uvijek bio spreman u slučaju opasnosti i da Sidewinder nije mogao izabrati boljeg ortaka. Sidewinder je imao pravo. Bit će bolje da se pridruži ostalima. Clay okrene konja i potjera ga galopom kroz grad.

– Uдите – predloži Sullivan kad se Sidewinder ponovo popeo na pločnik. – Možemo posao srediti i unutra – reče odmjeravajući sa smiješkom debeli zamotuljak.

Kad je susreo Sullivanov pogled, Sidewinder je shvatio da ima posla sa čovjekom koji je bio siguran u sebe, koji je točno znao što smije napraviti i kako daleko smije ići. Čovjek koji je, vjerojatno, dobro znao svoje mane i granice i uspješno ih nadoknađivao. Prema mišljenju Sidewindera, to je značilo: opasan čovjek.

– Tu je novac što vam ga duguju i papiri koje još morate potpisati – reče Sidewinder kratko. – Izbrojite novac i potpišite i ja odlazim.

Pušeći zamišljeno cigaru, Sullivan jednim prstom kvrcne po paketiću ali ga ne otvori.

– Tako, znači – reče kao da mu je baš u taj trenutak palo na pamet – onaj usijani dječak i ona žena namjeravaju voditi imanje. – Tada pogleda u Side-

windera. – Zna da neće izdržati tamo ni jednu zimu.

– Možda neće, a možda i hoće – Sidewinder odvrati sliježući ramenima.

Iza poluspuštenih kapaka Sullivan je promatrao Sidewindera, a zatim se namršti i sjedne u stolicu.

– Priznajem otvoreno da sam pogriješio prodajući tu zemlju i, zbog trenutačnih prilika, voljan sam je otkupiti. – Zastade promatrajući paketić na svom stolu. – Voljan sam odustati od toga. Čak bih dao još nekoliko stotina. Budući da njih dvoje nikako ne bi uspjeli da tamo opstanu, smatram da je moja ponuda više nego dobra.

Sidewinder odmahne glavom.

– Oni su već odlučili.

Sullivan uzdahne otvarajući paket i vadeći novac i papire. Izbrojio je novac i potpisao papire kao da je to najtužnija stvar koju je u životu morao uraditi.

– Poznavao sam i prije ljude vašega kova – reče dodajući mu papir preko stola. Zatim zastane pričekavši da Sidewinder složi papir i spremi ga u džep. – Trebao bi mi mi čovjek poput vas. Koliko biste tražili?

Nije bilo teško pogoditi što znači taj prijedlog.

– Stvari se i ovako odvijaju sasvim dobro – odgovori Sidewinder. – Ne treba mi posao.

– Dobro – odvrati Sullivan poklanjajući Sidewinderu jedan od svojih rijetkih osmijeha. – Čini se kao da svi znamo na čemu smo.

Uzvrćajući mu pogled, Sidewinder kimne okrene se i izade

bez riječi. Sad je Sullivan na pozoru pomisli Sidewinder.

XIII

Onoga trenutka kad su se on i Crni Pas pridružili ostalima na rubu šume, Sidewinder je znao da su uletjeli u nešto. Rita je bila zabrinuta, a Clayevo lice bilo je mrko i bijesno. Od njih troje nije se čulo ni glasa, no Jimov je zato odjekivao jasno i glasno.

— Ostavi me na miru! — dobacio je istog trena kad su se Sidewinder i Crni Pas pojavili.

— Nisam više dijete i stvari ću rješavati na svoj način.

— Uzjašite! Krećemo! — ubacio je Sidewinder ne obraćajući pažnju na njihovu raspravu. — Pred nama je još mnogo napornog puta.

— Već mi je puna kapa tvojih naredenja! — otrese se Jim na njega. — Sâm si tvrdio da se moram osamostaliti. E, pa sad sam samostalan.

Jim udari rukom po revolveru koji mu je visio o boku.

— To je moj prijatelj, jedini kojega imam i na kojega se mogu osloniti. Mogu raditi što god mi je volja i ne moram slušati ničija naredenja. — Zatim doda zlobno odmjeraavajući sad Sidewindera sad Claya. — Zapravo, mogao bih i ja da počnem izdavati naredenja.

Jim se strahovito promijenio od njihova prvog susreta u kanjonu Cave Creek. Jedna neugodna strana njegova karaktera, za koju bi bolje bilo da je ostala skrivena, izbila je na površinu. Postao je hirovit, nepredvidljiv i divlji. Sidewinder ga je pokušavao obuzdati prije

nego ga netko ubije, ili on ne ubije nekoga. Smatrao je da svatko ima pravo staviti na kocku svoj život, ali ne i tudi. Ova posljednja misao Jimu očito nije padala ni na pamet.

— Zamolio si me da pomognem tebi i Amy da dođete na svoje imanje — reče Sidewinder mirno — i to upravo namjeravam učiniti. Kad stignemo tamo, možemo porazgovarati ili se boriti, što god budeš htio.

Ljutito obuzda Ora koji je bio željan trčanja.

— Imaj na umu da si s onim paketićem što sam ga dao Sullivanu kupio rat i da će ti biti dobrodošla svaka pomoć.

Instinktivno je osjećao da tu posljednju rečenicu, izgovorenu u bijesu, nije trebao izreći.

Amy i Rita već su bile u sedlima, a isto tako i Clay, kad se Jim bijesna lica približi Sidewinderu.

— Zapamtit ću što si rekao — reče hladno. — Čim se ulogorimo, ti i ja izravnat ćemo račune.

— Nisam zaboravio što mi je učinio tamo u gradu — nastavi pogledavši oštro Amy. — Nisam zaboravio!

— Kako ti je volja! — Sidewinder ga nije ni pogledao nego je podbo Ora i krenuo.

Jim je svakim danom bio sve veća zagonetka za Sidewindera. Što god se događalo, uvijek je bio spreman potegnuti revolver. Postojalo je sve jasnije da će dječak sebi uskoro stvoriti ugled ili će biti ubijen. Sidewinderu se i jedno i drugo činilo podjednako loše. Jim je koristio svaku priliku da vježba i bilo je očito da rukuje revolverom kao da je vježbao godinama a ne tjednima. Sidewinder bi bio vrlo

zadovoljan da su Turkey Canyon skinuli jednom zauvijek s dnevnog reda i da je to mjesto bilo Jimu nedostupno, no bio je siguran da će ih slijediti. Sullivan nije bio čovjek koji bi tek tako odustao.

Jahali su cijelog dana bez prekida zastajući samo povremeno da bi odmorili konje. Prolazili su preko plodnih livada i kroz guste borove šume. Ulogorili su se u sumrak. Sidewinder je potpuno zanemario Jimove prijetnje obuzet razmišljanjem o drugoj, mnogo većoj opasnosti koja im je prijetila i koja će se, u to je bio siguran, uskoro i ostvariti.

Noć je brzo prolazila dok su se na straži izmjenjivali Clay, Jim i Sidewinder. Crni Pas lutao je okolicom izviđajući i istražujući slijedi li ih netko. Samo kratki bljesak vatre, odjek konjskih kopita ili miris dima bio bi mu dovoljan da otkrije njihove pratioce.

Ali ništa se nije dogodilo i noć je prošla mirno. Putovali su još nekoliko sati slijedeće jutro prije nego što su dospjeli do zemlje zbog koje su prešli stotine i stotine milja. Nitko nije mogao poreći da je prvorazredan komad zemlje, što su ga kupili Amyin muž i Jimovi roditelji. Bio je malen u odnosu na neka imanja, čiji se kraj nije vidio ni dokle je oko sezalo, ali i na njemu je bilo mnogo prostora da se uzgaja što god je čovjek poželio. Bilo je tu svega: drveća za gradnju, vode za domaćinstvo i stoku i širokih pašnjaka za stoku. Bila je to dobra i lijepa zemlja.

Oduševljen bogatstvom i ljepotom zemlje, Clay odmah od-

luči da se naseli u susjedstvu. Ulogorili su se na mjestu koje su odmah izabrali za buduću kolibu i pustili konje da pasu gustu zelenu travu koje je bilo u obilju. Amy je naložila vatru i skuhalo kavu, dok su Clay i Rita rasteretili tovarnog konja dogovarajući se usput da najprije pomognu Jimu i Amy da sagrađe kolibu, a zatim da podignu svoju.

Crni Pas sjedio je postrance čisteći pušku, a Sidewinder se smjestio na starom panju razmišljajući o tome što će Sullivan poduzeti kako bi spriječio Jima i Amy da se nasele na toj zemlji. Jim mu pride i stane pred njega.

— Sjećaš li se što si rekao o sređivanju stvari između nas dvojice kad stignemo ovamo? — reče Jim dok mu je ruka počivala na dršku revolvera.

Sidewinder ga pogleda i uzdahne. Nadao se da je Jim zaboravio svoje prijetnje i bijes. Sad je shvatio da se takvo što nije moglo dogoditi. Zaboravljanje nije bila Jimova navika.

— Ne! — reče Sidewinder oštro. — Ti si tvrdio da imamo nešto srediti. Ja sam samo rekao da ćemo to uraditi ovdje. — A onda doda pokazujući na Jimov revolver: — Nisam rekao ništa o tome da ćemo išta sređivati revolverima.

Jim je stajao čvrsto i uporno na istome mjestu i čekao.

— To se ti povlačiš? — upitao je i u glasu mu se osjećala oštrina.

Sidewinder je znao da će biti prisiljen dječaku uliti nešto poštovanja, makar to bilo samo poštovanje za čovjeka snažnijega i grubljeg od njega. Sidewin-

der nije želio, no bilo je jasno da će svi izginuti ako ne budu složni. Stvarna opasnost bio je Sullivan. Jim je bio previše zauzet svojim malim, privatnim ratom da bi to shvatio. Nije mu baš bilo milo raditi to na što ga je dječak primoravao, ali netko mu je morao potkresati krila.

Sidewinder mu se blago namijesi.

— Ja se ne povlačim pred dječacima — nastavi raspirujući vatru. — Izvoli prvi početi.

Crni Pas je prestao čistiti pušku; sjedio je na zemlji i čekao. Napetost je rasla u svakom članu njihove družine otkad su Jim i Sidewinder počeli razgovarati. Sad su svi gledali prema njima.

Sekunde su sporo prolazile. Jedinii zvuci koji su se čuli bilo je struganje konjskih kopita i šum vjetra u drveću. Jim je stajao i buljio u Sidewindera kao da ne može povjerovati vlastitim ušima. A tada je bez ikakva upozorenja izvukao revolver.

— A pred dječacima s revolverima? — procijedio je Jim. — Bi li se povukao pred dječakom koji drži revolver uperen ravno u tvoje srce?

Sidewinder je polako ustao gledajući netremice u Jima, nespособan da savlada bijes koji ga je sve više obuzimao. Oči su mu potamnjele od srdžbe. Istodobno je odmjeravao Jima utvrđujući kako je daleko spreman ići. Pitao se bi li Jim pucao u njega i istodobno je u podsvijesti osjećao da bi.

Jim je prekasno opazio što mu se sprema. Pokušao je podići revolver, ali nije uspio. Sidewinder ga je zgrabio za zglob i izvrnuo mu ruku prema zemlji.

Revolver opali a metak prozviđdi pokraj Sidewindera. On izgubi ono malo strpljenja što mu je još ostalo i udari Jima tako snažno nadlanicom posred lica da su mu zubi zazvečali. Otkotrljao se kao medvjede mladunče.

Iza sebe Sidewinder je začuo uplašeni krik. Krajičkom oka opazi Ritu kako trči preko čistine prema vatri. Trenutak poslije Clay joj se pridružio, dok se Jim pokušavao bespomoćno suprotstaviti Sidewinderu. Dok je Jim letio kroz zrak, uspio je zadržati revolver u ruci. A to da je pao na zemlju, ostavši bez daha, dok mu je revolver u velikom luku letio prema gustišu na rubu šume. I Crni Pas je ustao gledajući prema vatri, a zatim se i sam trkom uputi prema njoj.

Sidewinderu se nije činilo da bi se Jim mogao odmah osoviti na noge i nastaviti borbu, pa se ispravio brišući znoj s lica i gledao usput preko ramena kamo su Rita i Clay tako odjurili.

Trebalo mu je nekoliko sekunda dok je, gledajući prema mjestu gdje je sjedila Amy, shvatio da nešto nije u redu. A tada ju je ugledao kako leži nepomično u travi. Rita je stigla do nje i nagnula se u trenutku kad je Sidewinder pojurio prema njima.

Kad je Sidewinder stigao do nje, Amy se već počela micati. Ležala je ispružena na zemlji, kosa joj je bila puna iglica i trave, a na čelu je imala dugu crvenu brazgotinu. Brazgotinu od metka. Samo se iz jednog revolvera pucalo proteklih nekoliko minuta: Jimovog. Još koji milimetar i Amy bi bila mrtva. Sre-

ćom, prošla je samo s ogrebotinom, no od metka koji ju je okrznuo ipak se onesvijestila.

Sidewinder je kleknuo pokraj nje dok je ona prstima opipavala ranu na čelu. Pogledala ih je upitno, a kad im se pridružio Jim, još teško dišući, bijes se počeo skupljati u njenim plavim očima.

— Što se dogodilo? — upita je Jim zabrinuto. — Jesi li dobro?

— Da, dobro sam — odbrusi Amy i ustane.

Činilo se da želi još nešto reći, no tada se predomisli i, okrenuvši se na peti, uputi se nesigurnim korakom prema potoku. Rita požuri za njom.

Dok je Amy odlazila, Jim prstima opipa svoje natečene usne i pogleda Sidewindera.

— Bit će još prilike!

Sidewinder nije ništa bolje ni očekivao od njega, no Clay kao da nije vjerovao vlastitim ušima. Prije nekoliko minuta zamalo je ubio Amy i unatoč tome ta je mlada budala još vjerovala da je revolver odgovor na sve. Došlo je vrijeme, zaključi Sidewinder, da mu netko dâ dobru lekciju. Sagnuo se i pokupio dva veća češera dobacivši jednog Jimu dok je drugog zadržao za sebe.

— Stavi svoj češer na onaj panj tamo i stani pokraj njega — reče Jimu stavljajući svoj češer na drugi panj.

— Čini se da u mladoj Jimovoj glavi ima nekih dvojbi o tome tko je brži s revolverom — upade Clay raspoloženo.

Jim odmjeri najprije jednoga pa drugoga, a zatim ukočeno ode do panja i položi na njega svoj češer. Okrene se potom

prema Sidewinderu. Njegovo samopouzdanje nije bilo ni malo poljuljano Clayevim očitim uvjerenjem da nema nikakvih izgleda protiv Sidewindera.

— Kad god ti budeš spreman — reče Sidewinder mirno kad je Jim zauzeo stav.

Siguran u sebe, Jim je stajao nasuprot Sidewinderu. Nikad prije nije sudjelovao u dvoboju revolverima, čak ni sa češerima kao metama umjesto ljudi. Ovaj put Sidewinder neće sjediti na panju i dopustiti da ga iznenadi. Uzvratit će metkom. Jim je stajao s revolverom na boku. Bio je spreman. Prijede jezikom preko natečenih usana i potegne. Sidewinder je taj pokret vidio na Jimovu licu kao da je bio otisnut na njemu. Iznenada se pomakao i zgrabio dršku revolvera. Bio je prilično brz, no još je izvlačio revolver u trzajima. Sidewinderov je revolver izletio sasvim glatko, kao što ga je izvlačio godinama. Kolt se oslobodi korica i zatrešti u njegovoj ruci. Češer na panju pokraj Jima razletio se u stotinu iveraka na sve strane. Jimov revolver nije još bio ni na polovici korica.

Tanak trak dima izašao je iz Sidewinderova revolvera dok su se Rita i Amy približavale trkom od potoka. Prvi put Sidewinder ugleda na Jimovu licu uplašen izraz iznenađenja. Stajao je još na istom mjestu zureći u nevjerici, širom otvorenih očiju.

Postigavši svoj cilj Sidewinder je spremio revolver.

— Potegneš li još ikad revolver na mene — obeća mu Sidewinder — neću se više s tobom igrati.

Namjerno je govorio oštrije nadajući se da će mu Jim povjerovati.

Jim je bez riječi spremio revolver u korice i odjurio prema konjima. Uhvativši pogled Crnog Psa, Sidewinder mu da znak da ga slijedi. Nije znao kako se dječak uputio, a bilo je sasvim moguće da će se opet uvaliti u neke neprilike.

Čučajući pokraj vatre gledao je Jima kako sedla konja i odlazi. Uzdahnuo je. Vratit će se, u to je bio siguran. Bio je siguran i da ga nisu naučili ništa osim da bude oprezan s revolverom. Dodao je Clayu šalicu kave.

– Mislim da nije ništa naučio – zaključio je sjedeći s Clayom.

Clay žalosno zakima glavom.

– To nije kraj, prijatelju. To je tek početak.

XIV

Prošla su tri dana otkad je Jim otišao, a ni on ni Crni Pas nisu se vraćali. Sidewinder i Clay počeli su graditi kolibu. Obarali su drveće, obrađivali ga i uz pomoć tovarnog konja dovlačili na mjesto na kojemu su je namjeravali podići.

Upravo su pripremali teren za buduću kolibu na maloj zaravni nasuprot potoku, kad im je Amy doviknula da dolazi neki jahač. Sidewinder se zagleda preko pašnjaka što ih je dijelio od podnožja planina, i čak s tako velike udaljenosti prepozna Crnog Psa. Odmah se vidjelo da ga goni neka nevolja. Jim nije bio s njim.

Ne želeći unaprijed donositi zaključke, Sidewinder pričekava da Crni Pas dojaše do njega.

– Dječak se vraća ovamo – reče čim je sjahao. Zatim se okrene prema Sidewinderu. – U planinama su neki ljudi. Nabrojio sam ih dvanaest. Onaj iz grada je s njima. I momak ih je vidio pa je odmah krenuo natrag. Ako bude brzo jahao, možda će doći prije njih.

– Drži odsad pušku uza se – obrati se Sidewinder Clayu. – Neka to isto učine Amy i Rita.

Clay se udaljio, a Crni Pas ponovo je uzjahao i nestao među drveće. Nije se uputio daleko. Postojao je još jedan put do njihova logora, pa su željeli izbjeći bilo kakva iznenađenja s leđa.

Bilo je kasno poslije podne kad se pojavio Jim. Uspravan i ponosan, odveo je svog konja do novog korala što su ga Sidewinder i Clay sagradili među drvećem. Sidewinder je samo jedanput podigao pogled otkad se dječak pojavio. To mu je bilo dovoljno da shvati kako je lov u planinama bio uspješan. Jim je donio sa sobom dva zeca, srnu i nešto veprovine. Nakon što je svoj ulov ostavio pokraj vatre, gdje su Rita i Amy pripremale večeru, uputio se sporim korakom prema mjestu gdje su Sidewinder i Clay radili.

– Nisam se namjeravao tako brzo vratiti – reče bez uvoda čim je stigao do njih – ali sam opazio s planine jahače, pa sam zaključio da je najbolje da vas obavijestim o tome.

– Zahvalni smo ti – reče Sidewinder ne trudeći se da spomene kako ih je Crni Pas o tome obavijestio prije njega. – I drago nam je što si se vratio – doda prijateljski.

– Osobito nam je drago zbog

srnetine koju si donio — upao je veselo Clay. — Ta će nam i te kako dobro doći.

Jim je ostao ozbiljan, no činilo se da prvi put nema nikakvih zlobnih primisli. Sjeo je na panj što ga je Sidewinder obradio i pogledao ga.

— Moglo ih je biti deset ili dvanaest, i nisu baš djelovali kao da su na izletu. — Zatim doda: — Mislio sam da će vam možda dobro doći još jedan revolver.

— Hoće ako nas napadnu — potvrdi Sidewinder.

Jim ga je gledao vrlo ozbiljno.

— Ja se ne povlačim — upozorio ga je Jim. — Mi još imamo nesredene račune, ali polovica ove zemlje je moja, što znači da je borba potpuno moja. Naš obračun može pričekati dok to sredimo.

Sidewinder ga je pažljivo slušao, ali nije u to baš sasvim vjerovao. Jim je, doduše bio pun iznenađenja. Što će se dogoditi kad se jednom njihovi putovi ponovo susretnu nije ga osobito brinulo. Dječak je već jednom uperio revolver u njega. Učiniti to drugi put bit će mu još lakše.

Tek što je Jim prihvatio sjerkiru i počeo nešto raditi, spazilo se jahače kako se kasom približavaju preko čistine. Bilo ih je šest, zajedno sa Sullivanom. Gdje su bili ostali? Crni Pas pojavio se na puteljku i na Sidewinderov upitni pogled odvratio odmahivanjem glave. Znači da iza njih nije bilo nikoga.

Sullivan je jahao na čelu. Ni sad nije nosio revolver. Ali imao ga je negdje skrivenog, prisjetio se Sidewinder.

— Mislio sam da ste već otišli — bila je Sullivanova prva opaska upućena Sidewinderu, koja ga je zapravo opominjala kako bi mu bilo pametnije da je to napravio.

Držeći pušku u ruci tako da su je svi vidjeli, Sidewinder slegne ramenima.

— Pogrešno ste mislili.

— Vidim — Sullivan će umorno, očito mu se to što je vidio nije baš sviđalo. — Još sam zainteresiran da otkupim tu zemlju — Sullivan će obraćajući se Jimu i Amy. — Voljan sam vam vratiti novac koji ste mi vas dvoje dali. — A zatim doda izvlačeći još jedan zamotuljak: — A uz to ću vam dati još nekoliko stotina dolara.

Jim ga oštro i dugo pogleda. Postajalo je sve jasnije da dječaka uopće ne zanima ranč. On je želio Sullivana. Nekoliko trenutaka uspijevalo mu je da se savlada.

— Zemlja nije na prodaju — izbaci kratko promatrajući skupinu oko Sullivana. — Čak i da jest — dodao je — ne bismo je prodali tebi.

Ne obraćajući pažnju na pušku što ju je Jim uperio u njega, Sullivan se okrene Sidewinderu.

— Vi mi djelujete kao iskusan čovjek — reče mirno. — Predložio bih vam da pokušate uvjeriti svoje prijatelje da će za njih biti najbolje ako mi prodaju zemlju prije nego što bude prekasno. Zime su ovdje vrlo hladne, ljudi su jednostavno nestajali u zimskim olujama. Siguran sam da vam je jasno što vam se može dogoditi. — Pogledom je prelazio s Amy na Jima. — Moja ponuda ostaje do prvog snije-

ga. Nakon toga više nećete moći ništa prodati.

Jim prijeteci korakne prema njemu. Desna ruka bila mu je vrlo blizu revolvera, a lijevom je još držao pušku.

— Gubite se s naše zemlje — naredio je Sullivanu — i ne morate se vraćati.

Sullivan je uzdahnio dok je rukom polako posegao u unutrašnjost kaputa. Možda bi to čak prošlo neopaženo, ali bilo je to upravo ono što je Sidewinder očekivao.

— Ja to ne bih pokušavao — reče mu hladno. — Ja sam iskusan čovjek kao što ste rekli.

Njegova puška bila je cijelo vrijeme uperena u Sullivana.

Spustivši ruku, Sullivan je dugim i hladnim pogledom odmjerio Sidewindera. A zatim bez riječi okrene konja i zajedno sa svojim ljudima odjaše.

— Sullivan nosi derringer — upozorio je Jima čim su jahači nestali. — Imaj to na umu kad ga ponovo sretneš. Opasan je poput zmije, ali ako budeš dovoljno oprezan, sačuvat ćeš glavu.

Jim ga oštro pogleda.

— Zašto misliš da bih ja trebao biti taj koji će izgubiti glavu?

— Iskustvo — odvratila Sidewinder suho.

Kad su se Sullivan i njegovi ljudi udaljili, pojavio se ponovo Crni Pas. S leđa im se nisu pokušavali približiti. Gdje su onda bili ostali Sullivanovi ljudi? Sidewinder oštro zazviždi i Oro dotrči do njega. Konj je bio osedlan i Sidewinder odmah uzjaše.

— Pokušaj pronaći ostale koji su bili sa Sullivanom — reče

Crnom Psu. — Ja ću odjahati za njim da vidim što smjera.

Crni Pas kimne glavom i odjaše.

— Ja ću s tobom — odlučno će Jim krenuvši prema svom konju.

— Ne, nećeš — odvratila mu Sidewinder. — Ti ostaješ ovdje.

Znao je koliko je Jim bio željan osvete, a ono što mu je u cijeloj toj gužvi najmanje trebalo bilo je suludo dijete-revolveraš.

— Pronađi neki dobar zaklon i ne miči se — reče Clayu. — Ako se namjeravaju vratiti, učinić će to odmah.

Jim je bio uvrijeđen. Prišavši Oru, Amy rukom dodirne sedlo.

— Budi oprezan — upozorila ga je.

Sidewinder se nagao iz sedla i poljubio Amy. Poljubac ga je podsjetio na sretne trenutke koje su svake noći provodili zajedno.

— Ja sam oprezan čovjek, Amy — reče joj i potjera Ora galopom.

Nije mu trebalo dugo da susitgne Sullivana i njegove jahače. Od tog trenutka kretao se opreznije da ga ne bi opazili. To mu nije bilo osobito teško jer je Oro bio tiha životinja, a sag od borovih iglica i sjene drveća činile su ga nečujnim i nevidljivim.

Ugledao je među drvećem komadić crvene tkanine i pažljivo zaustavio Ora gledajući u tom smjeru. Ugledao je Sullivana i njegove ljude kako čuče u polukrugu i dogovaraju se. Pridružila su im se još dva čovjeka. Sidewinder ih je odmah prepoznao: bila su to ona dvojica koja

su ih pratila od Tucsona. Tom Nary i Amos Shaw.

Nije im na žalost mogao prići dovoljno blizu da čuje o čemu govore. Preostalo mu je jedino da ih i dalje prati.

XV

Jim je hladno promatrao kako Sidewinder i Crni Pas nestaju među drvećem, svaki na svoju stranu. Vrijeme kad je on primao naredjenja, od Sidewindera ili bilo koga drugog, bilo je nepovratno prošlo. Bio je već dovoljno odrastao, nosio je revolver i imao je vlastite zamisli o tome kako neke stvari treba rješavati. Imao je doduše još pomalo dječjački izgled, ali suočavao se preko nišana sve češće s nevoljama i one su mu sve manje bile strane.

Bez riječi je osedlao konja i spremio se da odjaše. Dok je bio u planinama, vidio je i dvojicu za koju je znao da su mu ubili oca i majku. Nestali su naglo, a on je sad bio dovoljno pametan da zna kako se ne može sâm suprotstaviti cijeloj skupini. Cilj su mu bila tri čovjeka. Sullivan i dvojica što su ih pratila. Sjećao se jasno kako je ubio trećeg progonitelja. Gotovo je osjećao hladnoću revolvera u ruci. Druga dvojica na žalost nisu potegla svoje revolvare jer je Clay prebrzo uperio pušku u njih. Jim je samo neki čudan osjećaj spriječio da još dvaput ne povuče obarač unatoč tome što su im revolveri ostali u koricama. Ali to je bilo prije nekoliko tjedana.

Uspeo se u sedlo spremajući se da odjaše kad se odjednom pojavio Clay. Velikom čvrstom rukom uhvatio je uzde njegova

konja. Jim ih je pokušao istrgnuti, no postigao je jedino to da mu je konj zateturao.

Kamo si krenuo, sinko? – upitao ga je Clay unaprijed znajući odgovor.

– Ne tiče te se – odbrusi Jim dok mu je ruka kliznula prema pušci.

– Odeš li za njima – opomenuo ga je Clay – bit ćeš ubijen.

– Nisam ja taj koji će biti ubijen – reče Jim mirno dok je u ruci već držao pušku.

– Silazi s konja – naredi mu Clay uzdahnuvši. – Ne ideš ti nikamo.

Jim se nasmije i udari Claya puškom. Clay zatečen ispusti uzde. Podbovši konja, Jim ga potjera tragom Sullivana i njegovih ljudi.

Ne znajući što se događa dok nije ugledala odsjaj puške na suncu, Rita krikne u trenutku kad je Clay pao. Pritrčala mu je, a odmah za njom i Amy.

– Je li ozlijeđen? – upitala je Amy bez daha promatrajući krvav trag što ga je na Clayevu licu ostavila Jimova puška.

– Ne znam – Rita je izvadila maramicu i obrisala krv što mu je tekla niz lice. – Mislim da je samo u nesvijesti.

Krvarenje je odmah prestalo. Amy najednom ustane i potrči prema koralu.

Shvativši što namjerava, Rita poviče za njom:

– Amy, nemoj!

Kad se Clay osvijestio, prvo što je ugledao bila je Amy kako se udaljava strelovitom brzinom. Amy se uputila za Jimom. Iako ona i Jim nisu bili u srodstvu, Amy nije ni trenutka oklijevala da pođe za njim. Bili su se dogovorili da pomažu jedno

drugom, a to je značilo da ni jedno od njih neće dopustiti da onaj drugi bude tek tako ubijen. Amy nije bila sigurna da će ga uspjeti spriječiti u njegovoj namjeri, ali željela je bar pokušati.

Južnije od njihova logora tlo je postajalo sve krševitije. Amy je s naporom pokušavala pronaći Jimov trag. I dok se ona sve više udaljavala od logora, Jim je ležao među stijenama i promatrao je kako prolazi. Nije je dozvao. Zaključio je da će ona biti najbolji mamac koji će Sullivana izvući na čistinu. Jim nije očekivao da bi ga ona mogla slijediti, ali kad se to već dogodilo, odlučio je da iskoristi priliku.

Sullivan i njegovi ljudi još su razgovarali u šumarku. Sidewinder nije uspijevao razabrati o čemu govore. Upravo kad je zaključio da gubi vrijeme i odlučio da krene jedan je od Sullivanovih ljudi neobično zazviždao. Sullivan je na to ustao pogledati preko travnatog zaravanka. Ostali su mu se pridružili pa je Sidewinder bio primoran da im pride s leđa da bi vidio što tako napeto promatraju. Čim se našao u položaju da vidi što su promatrali, začuo je i njihove glasove koje je donosio vjetar.

– Što taj momčić pokušava?

– upitao je jedan od njih prateći Jima kako se približava.

– Ja bih želio znati gdje je onaj prokleti Sidewinder – oštro je ubacio Tom Nary. – Gdje su oni, tu je i on.

Sullivan se podrugljivo nasmije.

– Pogledajte – reče pokazujući prema Amy koja se upravo pojavila dok se Jim skrivao me-

đu stijenama. – Mislim da bi on želio da ja pođem za njom. Momak silno želi započeti rat.

Zamislilo se trenutak, a zatim se naceri.

– K vragu, a zašto ne? Želim tu zemlju. Da vidimo kako možemo zaplašiti momka. – Tada doda okrećući se prema Amosu i Tomu: – Rekao sam vam da se držite dalje od ovoga. A sad se gubite. Otidite u grad, a ja ću se pozabaviti tim slučajem.

Nick Sullivan bio je kockar. Stvari se ovaj put nisu baš najbolje odvijale, ali zaključio je da mu se pruža još jedna prilika. Da zavera. Imao je dovoljno ljudi da zaplaši one u logoru. Kad bi uspio stvoriti dojam da je to pravi ratni pohod i uz to odvojiti Amy od ostalih, možda bi ih uspio primorati da popuste. Nikad prije nije bio izravno uključen u pucnjavu, ali bio je siguran da i ovaj put može stvari riješiti bez krvoprolića.

Promatrajući Toma i Amosa kako se nevoljko udaljavaju, Sullivan je počeo davati upute svojim ljudima. Razdijelio ih je u skupine. Sidewinder je odmah ocijenio da Sullivan nije čovjek koji bi olako ubio. Sidewinder je po prirodi bio sličan Sullivanu, ali motivi su u bili drukčiji. Sve to nije moglo završiti drukčije nego nečijom smrću. Sullivanovi ljudi očito nisu bili samo skitnice. Bili su to revolveraši. Prvo su pucali, a zatim razmišljali, ako su uopće razmišljali. Sidewinder je znao, želi li izbjeći krvoproliće, mora postupati oprezno. Jim je bio prepreka njegovim planovima. Njemu je cilj bilo upravo krvoproliće.

Pratio je kako Sullivan šalje svoje ljude na četiri strane da

prestignu Amy i Jima. Dvojicu je poslao prema logoru. Tom i Amos još su stajali kod svojih konja i razgovarali.

Sidewinder nije mogao znati što Sullivan namjerava, ali nije ni imao drugog izbora osim da se pobrine bar za neke njegove ljude. Uputi se stoga za četvoricom koja su krenula da predusretu Amy i Jima. Mrak samo što nije pao, a on nije poznavao okolicu dovoljno da bi se tek tako mogao kretati noću.

Četiri jahača zaustavila su se na rubu šume. Sidewinder oči- eni da je to pravi trenutak pa dohvati laso sa sedla. Povećao je omču i zavitlao ga prema onoj dvojici koja su mu stajala najbliže. Začuli su fijuk užeta, i jedan od njih se okrenuo baš kad se uže obavijalo oko njega i njegova druga. Oro se povuče unatrag i izbaci obojicu iz sedla.

Pali su na zemlju u klupku, psujući. Konji preostale dvojice uplašeno su poskočili. Jedan jedini član četvorke, koji se uspio održati u sedlu, posegne za revolverom. Sidewinderov kolt bio je spreman i on opali oštro, samo jednom. Revolveraš je pao na zemlju i ostao nepokretno ležati.

Sidewinder uperi revolver u četvrtoga revolveraša. U njegovu pogledu bilo je nešto hladno i oštro. Protiv svoje volje on je prvi izazvao krvoproliće.

— Odbacite oružje, uzjašite i gubite se — naredi im.

Odjahao je zatim, a nije imao nikakvog plana. Jim se pobri- nuo za to. Preostalo mu je jedi- no da pokuša naći njega i Amy.

Negdje su još bila četiri člana

Sullivanove bande koje Side- winder dotad nije vidio.

Iako se duboko u sebi nadao da će najprije naići na Amy, pr- vi živi stvor kojega je ugledao bio je Jimov konj. Dok se pribli- žavao dječaku, ovaj se zgrčio čvrsto stišćući pušku. Iza njega Sidewinder je ugledao Sulliva- nove ljude kako se približavaju. Jim je ipak nešto bio naučio. Izabrao je za uporište uzvisinu s koje je mogao nadzirati okoli- cu. Amy nije bila nigdje blizu.

— Što želiš? — upitao je Jim uzbuđeno.

— Želim razgovarati s tobom i spriječiti te da nekog ubiješ ili budeš ubijen — odvratila Side- winder.

— Moji su roditelji također bili ubijeni — odbrusi Jim. — Ovo je jedino pravedno.

— Ubiti svakog tko ti se nađe na nišanu?

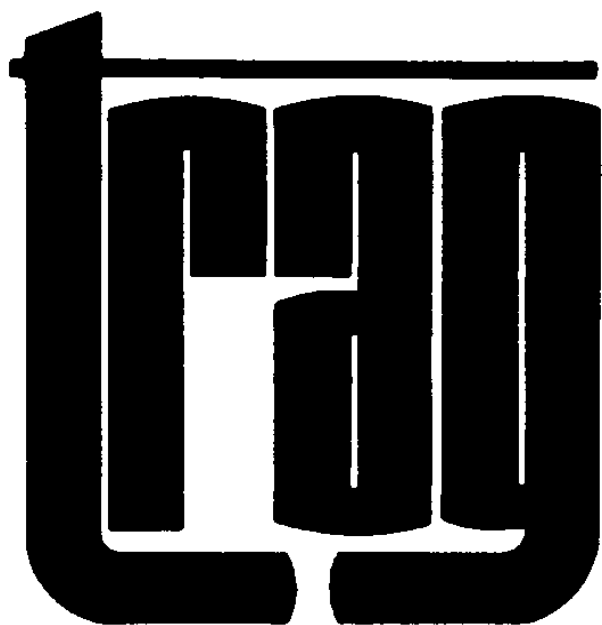
— Prokletstvo, da! — U Jimo- vim očima sjao je stari izazov.

— Do vraga, ovo će govoriti umjesto mene — i udari rukom po revolveru. — Želim se doče- pati Sullivana!

Sidewinder je znao da ga mo- ra zaustaviti. Ako odjaše sam, neće prijeći ni stotinu metara i bit će mrtav. Dok je dječak uz- jahivao, Sidewinder se približi njegovu konju. Stojeći na stijeni, nije bio baš najsigurniji na no- gama. Zgrabio je istodobno sed- lo i Jimovu ruku. Puška opali i metak se zabije u zemlju.

Kao jeka začuli su se sa svih strana pucnjevi. Sa istoka, juga i zapada.

— Čuješ li? — upitao je Side- winder razoružavajući ga. — To je bitka koju si započeo, a u ovom se trenutku borimo jedan protiv drugog. Ovdje si, i treba-

TRAG
SERIJA KRIMINALISTIČKIH BESTSELERA U DŽEPNOJ
KNJIZI!

Glasovita djela u dostupnim izdanjima svakog 13.
u mjesecu, na povećanom broju stranica!
»Vjesnikova« biblioteka TRAG opravdava književnu
vrijednost trivijalnog žanra krimića!

la bi mi tvoja pomoć. Morat ćeš brzo odlučiti. Vremena više nema.

Jimove su se oči zacaklile. Nakon kraćeg oklijevanja potvrdno kimne glavom.

Sidewinder ga pusti, a onda su bez riječi odjahali.

XVI

Kad su napokon uspjeli pronaći Amy, pronašli su i sve ostale. S vrha brežuljka ugledali su Amy kako sjedi na stijeni. Njezin konj stajao je nedaleko od nje. Amos Shaw nadvio se nad njom ne ispuštajući je ni trenutka iz vida. Čovjek koga Sidewinder nikad prije nije vidio stajao je među stijenama. Sullivan i ostali bili su upravo stigli.

— Ostavi je! — naredio je Sullivan autoritativno.

Sidewinder i Jim bili su upravo sjahali i potjerali konje nizbrdo da ih nitko ne otkrije. Ispružili su se zatim potrbuške preko ruba brežuljka da dobro osmotre položaj.

— To bi zaista bila šteta zbog svih nevolja koje sam prošao da je se dočepam — odvratila Amos cereći se.

— Rekao sam da ne želim da je itko ozlijedi — nastavi Sullivan bijesno. — Ostavi je na miru, i to odmah!

Sullivan je bio navikao da se njegove zapovijedi slušaju. Želio je djevojku zadržati za sebe, ali pri tom nije računao na Amosa. Zanimalo ga je gdje je Nary. Osim toga Sullivan je znao da Amos nije sasvim normalan. Nije znao što može očekivati od Amosa u takvoj prilici. Nije želio da se djevojka nade između njih dvojice.

— Napucat ću ga da će se razletjeti — prošaptao je Jim pokazujući na Amosa i izvlačeći revolver.

— Previše je revolvera, a Amy je u sredini. Iz ove blizine ovo će biti jednako dobro kao i metak — reče Sidewinder izvlačeći iz pojasa nešto što je nalikovalo na komad kože. Bila je to kožna palica na čijim su kožnatim krajevima visile kožom presvučene kuglice.

— Pokrivaj me i ne pucaj ako ne budeš baš morao. Upamti da je Amy tamo dolje.

Jim je čekao promatrajući Sidewindera kako se oprezno spušta niz brijeg držeći svoje neobično oružje čvrsto u ruci.

Sidewinder je vješto rukovao bolom. Bilo je to južnoameričko oružje koje je, dobro bačeno, moglo čovjeka ozlijediti, pa čak i ubiti.

Amos je stajao gledajući Sullivanu kao neki lak plijen. Bio je spreman ubiti. Sullivan je to znao. Ruka mu se polako spuštala prema unutrašnjosti kapa gdje je držao svoj mali revolver.

Sidewinderu ne bi bilo teško pogoditi Amosa, ali prije nego što je uspio baciti bolu, iznad njega se odronila stijena padajući bučno niz obronak.

Svi su reagirali odjednom, revolveri su izletjeli iz korica. U jednom beskrajn timerutku Sidewinder je vidio sebe mrtvog. No, nastavio se spuštati usredotočen na Amosa. Znao je da je to jedina mogućnost da pomogne Amy.

U Amosovoj ruci pojavio se revolver, a drugom je rukom pokušao zgrabiti Amy i sakriti se iza nje, ali bilo je prekasno.

Sidewinderovo ga je oružje pogodilo istog trenutka kad su revolveri zapucali. Sidewinder se bacio na zemlju baš kad je Sullivan uspio izvući svoj derringer. Opalio je dok je Amos mrtav padao na tlo.

Meci su pljuštali na sve strane dok je Sidewinder klizio niz brijeg. Iza njegovih leđa začuo se Jimov revolver, a čovjek koji je stajao uz Amosa pao je na zemlju kao slomljena lutka.

Ležeći u prašini, Sidewinder je izvukao revolver. Amy je tog trena potrčala tražeći zaklon među stijenama. Uplašen Sullivanov konj naglo se propeo zbacivši svog vlasnika u prašinu. Sidewinder je zapucao i metak pogodi Sullivanova čovjeka u rame tako snažno da je pao s konja. U blizini odjekne pucanj, a iza neke male stijene dopre Sullivanov glas:

– Stanite! – doviknuo je svojim ljudima.

Usljedila je tišina. Derringer je ostao u Sullivanovoj ruci, ali nije bio uperen ni u koga. Sidewinder i Sullivan ustali su pažljivo se odmjeravajući.

U svojim planovima Sullivan nikad nije očekivao takvo što. On je bio kockar i varalica, a ne revolveraš. Smatrao je da će pobjeći ako zapadne u takav položaj. Tek je sad shvatio što se događa. Osjećao je da mu je ruka slomljena. Znao je da su mu jedino preostali njegov život, konj i odjeća što ju je imao na sebi. A život mu je bio dragocjen.

– Zaboga, ne želim nikad više upasti u nešto takvo reče – Vi ste zaista iskusan čovjek – doda spremajući derringer. – Sve je prošlo – nastavi. – Otišli smo predaleko.

Pomogao je zatim jednom od svojih ranjenih ljudi da se uspone na konja.

– Čuo sam da u Nevadi ima nekih novih gradova – dodao je dalje. – Ovdje me i tako ništa više ne zadržava.

– Ništa vas ne zadržava – složi se Sidewinder.

Kimnuvši glavom Amy, Sullivan uzjaše i udalji se zajedno sa svojim partnerom.

– Je li to istina? – upita Amy. – Zaista se više neće vraćati?

– Mislim da je istina. Sullivan pripada neobičnoj vrsti ljudi – odvrati Sidewinder. – On je varalica, ali ne mislim da je ikoga kanio ubiti.

Gdje je Jim? – razmišljao je Sidewinder. Zašto nije pokušao ubiti Sullivana?

Smračivalo se. Odjednom Sidewinderu postane jasno zašto Jim nije pucao. Netko je bio gore. Netko s kime se Jim borio.

– Ostani ovdje – naredi Sidewinder Amy grabeći uz brežuljak.

Približivši se vrhu, bacio se na zemlju i nastavio puzati. A onda se ukočio. Jasno je razabrao zvuk čizme. Pri zadnjem svjetlu ugledao je obris Toma Naryja.

– Ostani gdje jesi – naredio mu je Sidewinder grubo. – Sullivan je pobjegao i sve je gotovo.

Priviknuvši se na mrak, Sidewinder spazi Jimov vitak lik malo iznad njih. U Naryjevoj ruci bio je revolver, a Jimova se ruka tek približavala koricama.

Nije bilo vremena za razmišljanje. Sidewinder opsuje i potegne revolver. Nary okrene svoje oružje prema njemu i opali nekoliko puta dok se Side-

winder kotrljao niz brijeg. Zapucali su gotovo istodobno. Nary je lagano kliznuo na tlo, a revolver mu je ispao iz beživotnih prstiju.

Kad se uspeo da pogleda mrtvog Naryja, ustanovio je da mu iz grudi viri držak noža. Bio je to nepogrešiv pogodak. Čuo je tihi pokret sa strane, bez riječi izvuče nož i preda ga vlasniku Crnom Psu. Kad su im se pogledi sreli, bili su puni uzajamnog poštovanja.

XVII

Slijedeće jutro svanulo je vedro, samo je vjetar blago pirkao kroz travu. Sidewinder je sjedio na Oru koji je nestrpljivo odmahivao glavom spreman da krene na put. Crni Pas sjedio je uz nj na svom konju i zajedno s Clayem, Ritom i Amy, promatrao sve manji Jimov lik koji je nestajao na obzorju.

– Zašto? – pitala je Amy gledajući za Jimom i pitajući ono što ju je progonilo od trenutka kad je Jim odlučio otići.

– To je nešto što mora učiniti

– odgovorio joj je Sidewinder.

– Da sazna tko je i što je.

– Ali on je još dječak – pobuni se Amy.

– Nije više – odmahne Sidewinder glavom. – Već dugo nije. Rekla si mu da će ga njegova polovica ranča čekati. Možda će se ipak vratiti kad odluči što želi.

– U međuvremenu – dobaci Rita – imamo još mnogo posla do zime.

Amy uzdahne složivši se s Ritom. Prisjeti se da su se baš tog jutra dogovorili da ostanu zajedno i pokušaju obrađivati zemlju koja im je pripadala. Usprkos sukobima i nesporazumima koje je imao s njim, Clay je također pokušao uvjeriti Jimu da ostane, ali nitko od njih nije u tome uspio i Jim je pred zoru otišao. I neće se više vratiti. Amy je to osjećala. To ju je rastužilo misleći što će biti s njim.

– Bit će bolje da i mi krenemo – reče Sidewinder prekidajući je u mislima.

Okrenula se prema njemu i približila gledajući ga ravno u oči. Toliko mu je toga željela reći, ali ne riječima.

Do viđenja – rekla je savladavajući gušenje u grlu i smiješeci se. – I hvala.

Sidewinder je ugledao rumenilo na njenim obrazima, blag osmijeh i sjaj u očima. Izraz njena lica i izazovan pogled rekli su mu više od tisuću izgovorenih riječi. Nagnuvši se u sedlu poljubio ju je nježno u čelo. Zatim je potjerao Ora pojahao s Crnim Psom prema jugu.

– Hoće li se vratiti? – zapitala je Amy nadajući se skorom potvrdnom odgovoru.

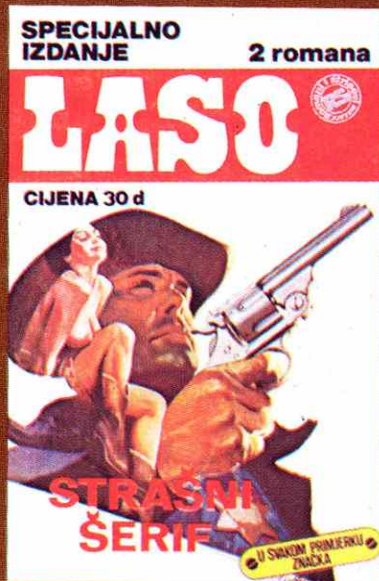
KRAJ

U PRIPREMI:

G. F. Unger:

PAŽNJACI NEBRASKE

**Kod svog prodavača novina
kupite i specijalno izdanje
sa dva romana**

LASO - SPECIJALNO IZDANJE